

სადი ბიზივან

რეპორტაჟიანი პიესა

რეპორტაჟიანი თარგმანა ზაზა ზილასჟი

მთხმერი პირნი:

დუისი

შაიკი

აიფიერი

ედი

ქეორინი

ბიატრისი

შარკო

ტონი

როგოდუო

საინიგრატიო სამსახურის პირველი აგენტი

საინიგრატიო სამსახურის მეორე აგენტი

ნისტერ დიშარი

მისის დიშარი

ლრი უცნომი

სეზომდეგი

პირველი მოქმედა

ქუჩა და მრავალბინიანი საცხოვრებელი სახლის გამიწვლადული ფასადი. მოქმედებს შიდათი ადგილი, ედის სასტუპო, იგივე სახადილო იათისა. ესა მუშა კ-

ეს ჩვეულებრივი ხანა — სუფთა, ნაღვლიანი, მყუდრო. ერთდროულად სავსეა სიყვარულით და სიკეთით, სიბედობით და სიბრძნით.

სუფთა კვლევითი სამსახურის თანხის და სამსახურის კარგების დატანებით, თანამშრომლები ვერც სამსახურს და ვერც სამსახურის ვერც სიყვარულს.

ჩაჩქრება, ვინაიდან, ნაგავი უკან, ეს ადგილი ბატონი აღფრთხილი კანტორა, ბიჭი, შიშისა და სიბრძნის ფაქტობრივ მართლმსაჯულებაში ბიჭის ბილი სიყვარულით არაფერია შეღებილი, ის შეიძლება მანამდე პეტროვი რჩებოდეს.

ღმის ბიჭის კიბე აღნიშნულით უფრო ხეივანი მნიშვნელობის მქონე მემკვიდრეობა, ბიჭის ეს სართული ასევე უზიარო რჩება ნაგავბედობისთვის.

ჩანაწერი სიყვარულით და სიბრძნით, ქმნის განსაკუთრებულ.

ფორმა რომ იქნება, სასიყვარულო მარტოობა, კეთილი ნების მქონე პირის მტკიცებობა, ღმის და მათი, კვლავიდანაც თანამშრომელი.

ამის გეგმა მარტოობა სიყვარულისა.

შეშინების აღფრთხილება, პატივსაცემი დასალოცობით, რომელიცაა თითოეული წლის აღფრთხილება აღფრთხილი ჩანაწერული, აღფრთხილი ყურადღებებით, აღფრთხილი გვერდით რომ წავლეთ, თანამშრომელი თავს დაუკარგავს, აღფრთხილი თვის ნაგავსადაც მივსვამ, ქმნის ხილი, თანამშრომელი შეიძლება და გაიშინებოდეს, მარტოობის მოქმედებები.

აღფრთხილი: თქვენ ამა საიდან გვეცოდინებათ, მაგრამ ახლა, აი ამ წუთას, ძალიან სასიყვარულო ამბავი მოხდა. დაინახეთ, რა უბრალოდ დამიქნის თავი? ეს იმიტომ, რომ აღფრთხილი ვარ. ამ უბანში აღფრთხილით ან მივხედვით შენგვერად დათანხმება თქვითა. ჩვენ ხატის მარტო უბედურებისას განსაკუთრებით და მარტოა, რაღა ვასაკვირია თუ გვერდით მან.

ხშირად მიფიქრია, ამ იტყვიდი, ნამდვილი თავის დაქმნის მიღმა ურწმუნობის სამი: ათასი წელი ვგან-მეთქი, აღფრთხილი განონის ნიშნავს, არაფერია სიყვარულში, საიდანაც ამითი მამები ნამოკიდებენ, ბიჭების დამბლობის მერე, კანონს დიდ სიყვარულით არასოდეს უსარგებლია.

მე ძალიან შეაფრთხილება ნგრევის ნიშნების შექმნება ვეღვან და ყველაფერში, ადამი იმიტომ, რომ იტალიაში დავიბადე... უკვე იცნობს თავის ვიყავი, აქ რომ ჩანოვანი. მაშინ ად კაბინე, ყველა დროის უდრეხი კართავენი, ვერ ვიცი ამ ქვაფენილი თანამშრომელი, იწინაფრთხილი თავის საქმეში, და თანამ: ყრენი იგივე აქედან თანამ: ცხარე-ტაღის დაშორებით, თანამ სთრითეს კუთხეში შუაზე გადაჭრის ავტომატით, ამ სიტყვის ჩრდილი მნიშვნელობით: ვეპ, ბევრი დაცხრი-ქვს აქ სანარტლიანად უსაბაროლო ადამიანებშია. საერთოდ, სამართალი აქ დიდ მარტოობა.

თუმცა, ეს მაინც არ არის სიყვარული, ეს რეპ პუკია — ცურვითან მიმდებელი საბორტო ჯურღნული, რომელიც ბრუკლინის ხიდიდანაც მო-

ჩანს; ნიუ იორკის საყვარელი, ტონობით რომ ნთქავს და ნთქავს მსოფლიო ტვირთებს, თანაც, რაც მთავარია, ჩვენც უფრო ცივილიზებული ვაგებდით, უფრო გავამტკიცებდით. თითქმის დავინახვდით, დაწყვიტდით, და უკვე სადავო საკითხებსაც უსიამოლო ვაგვარებთ. მე, რა თქმა უნდა, ეს უფრო მეტად მომწონს, ის კი არა, უკვე იარაღსაც აღარ ვინახავ ჩემი კაბინეტის სივრცეში.

ჩემი საქმიანობაც სრულიად არარონანტულია.

სხვათა შორის, ცოდი ყოველთვის მაფრთხილებდა, ცოდიც და მე-გომარებიც, სულ მიჩინებოდა — ამ უბანში წესიერ, ღირსეულ კაცს სანთლით ვერ იპოვიო, მართლაც, ვინაშან ვაკატარე მთელი ცხოვრება? პორტის მუშებთან, იმათ ცოდებთან, მამებთან და ბაბუებთან... ხან კომპენსაციის ფულს ან გვაძევენო, ხან ბინიდან გვეყრანო, ხან თვითონ დაეტყვიან ბოლომდე ებთმანეთს ოჯახში — მთვედ ღარიბების ღარიბული ვხებანი, და მაინც, და მაინც, ათასში ერთხელ უთუოდ გამოჩნდება ნამდვილი საქმეც და მაშინ, როცა მომჩინავი მხარეები თავთავიანთ სადაცებებს ვიზიარებენ, ჩემს ჩახუთულ ოფისში უცებ თითქოს მიწიანე წილის სურნელება შემოიჭრება, უკვე აღდგება პაერში დაბუდებულ მტევანს და მეც ერთი და იგივე ფიქრი ამეცეცა-ატება ხოლმე — იქნებ, კვისრის მმართველობის რომელიღაც წელს, ვთქვათ კადამბრიაში, ანდა სირაკუზის ციციამ კდეზე, სულ სხვანაირად ჩაცმული, სულ სხვა აღფრთხილიც ისმენდა იგივე საჩივარს და ისიც ჩემსავით უძღური იყო, ისიც ამკარად ხედავდა როგორ მიიქდაკნებოდა უსასრულო, სისხლიანი გზა და იმასაც ვერაფერი მოეხერხებინა-მეთქი.

შემოდის ელი, კოტა ხან ისიც მოთამაშებთან შეჩერდება. ელი რომც წლისა — ტანმალა, ბრვე, იღნე სამსუქნეშეშარული პორტის მტვირთავი

ამას ელი კარბონე ერქვა, ნიუ იორკის დოკებში მუშაობდა მტვირთავად.

(აღფრთხილი წყველიაში შეახვევს).

ელი: (კიბეზე ადის, სადარბაზოში აბირებს შესვლას): წაუღი, მიტეპო, კარგად...

(სამხარეულოდან ქეთრინი გამოვა, ფანჯარას მიუახლოვდება, ქუჩაში გამოესვლება).

ელი: ხვად მუშაობ?

უღი: კი, ერთი დღის საქმე კიდევ დავტერჩა. ამა, შენ იყო, დღის, თავი არ დაარაკვირნო.

*(უღი სადარბაზოში შედის, მის ბინაში შეჭრა იხილება).
(ქეთინი, ფანჯრიდან უქნევს ხელს ღუისს, მერე ეღისკენ შეტრიალდება).*

ქეთინი: უღი! როგორ ხარ?

(უღი აწვართ სიამოვნებს გველით შეხვედრას. ეღის თან თაქის ოფს-მორტყვებს კიბეც: საკლზე კიბებს შერატყვა და კრის).

უღი: ძაან გამოპრანჭუდნარ; სადმე აპირებ წასვლას?

ქეთინი, (კაბაზე ჩამოიხვამს ორივე ხელს): დღეს ვიყიდე. მოგწონს?

უღი: კი, დასაზიანა. თმას რა უქენი?

ქეთინი: მისხვება? სხვანაირად დაუვიარცხნე. (სამზარეულოსკენ გასაძახებს): ბი, უღი მოვიდა!

უღი: ძალიან დამაზი ხარ. ერთი შემობრუნდი, დამენახე. (ქეთინი ადკილზე დაშინდა). დედაშენი რომ გბედავდებ, თვადებს არ დაუჯერებდა.

ქეთინი: ესა იყო, მოგწონს ჩემი კაბა, არა?

უღი: კიდევჯის სტიუდენტს გავხარ. სად მიდიხარ?

ქეთინი, (მკვადში ჩაპკიდებს ხელს): მოიცა, ბი მოვიდეს და რაღაცას გეტყვი. მოდი, დაუქი. (სავარძლისკენ მიჰყავს. ისევ იძახის): ცოტა დაუქი რა, ბი!

უღი, (ჯდება): რა ხდება?

ქეთინი: გინდა, ღუის მოვიტან?

უღი: ჯერ მითხარი, რა მიხდა. გარდნი, დამედაპარაკე.

ქეთინი: ბი მოვიდეს. (სავარძლის ჰვერდით ჩაფუკდება). ამა, თუ გა-ნოაცნობ, რა მივეცო ამ კაბაში.

უღი: ნე მგონი, ცოტა მოკლეა, არა?

ქეთინი, (ფეხზე წამოდგება): არა! როცა ვდგავარ, არა.

უღი: ხანდახან ხომ დაჯდები...

ქეთინი: ახლა ასეთი მოდაა. (ოთახში გაივლ-გამოვიდეს, უნდა, კარგად დაუნახოს უღის). ჭურჭლი რომ დაგენახე...

უღი: სხვანა მონია, ქურაში რომ დავინახე და სირცხვილით სად შე-მძვინდარევი არ ვიცოდო, მეც იმას გუბნებდი.

ქეთინი: რას დაპარაკობ, უღი?

უღი: დაბრდა და უხედაფერზე მუზლუნქმსა, არ იფიქრო, შავრამ ისე, ძა-ლიან გამომწვევად კი დანახარ.

ქეთინი: მე დავდივარ გამომწვევად?

უღი: კარგი ახლა, ნუ მერხუბები, რახან გუბნები, ესე იგი ვერა! არც ის მომწონს, როგორ გიყურებენ ხოლმე საკონდიტროში. მაღაღქუსდებ-ზე რომ შესკუბდები ხომ საერთოდ ყველა შენ მოგჩერებია!

ქეთინი: ბიჭები ყველა გოგოს უყურებენ, ვითომ არ იყო, დიდი ამბავი!

უღი: შენ „ყველა“ არა ხარ!

ქეთინი, (უღის ატიყვებშია დამისაა ატიროს): რა გინდა ჩემგან? მონი-დამინც...

უღი: კარგი, ხო, ნუ გაგიფებები ახლა.

ქეთინი: არა, ვამაგვბინე, რას მერჩი?

უღი: ქეთი, მომაკვდავ დედაშენს პინომა მივეცი. მე შენზე პასუხს ვაგებ. ჯერ მავში ხარ, მეგვი რამე არ გესმის. აი, გინდაც ფანჯარასთან დგომა და ხელის ქნევა...

ქეთინი: ღუისს დაუქენე ხელი!

უღი: ღუისზე იაფთა რამეში შენიძლია ვითხრა, ხელს დაუქენე კი არა...

ქეთინი, (ცდილობს ხუმრობაში გადართანოს უღის ნათქვამი): ნეტა ერ-თი კაცი მაინც მოიძებნებოდეს ამქვეყნად, ვიზეც ცუდს ვერ მეტყო-დი.

უღი: ქეთინ, ცოტა მეც ხომ უნდა ვამიწიო ანგარიში? პატარა აღარა ხარ, მეტი სიღინჯე გმართებს, ყველას აღარ უნდა გაუყადრო თავი. (იძა-ხის): ბი, რას აკეთებ მანე? (ქეთინს): მოიყვანე, ახალი ამბავი უნ-და ვუთხრა.

ქეთინი, (ყურებს დაცქვეტს): რა ამბავი?

უღი: მაგის ბიძაშვილები ჩამოვიდნენ.

ქეთინი, (ტაშს შემოკრავს): არა! (იშწამსვე შეტრიალდება და სამზარე-ულოსკენ გარბის): ბი! შენი ბიძაშვილები!..

(შემოდის ბი, პირსახოცზე იშწალუებს ხელებს).

ბიატრისი, (აყვირებულ ქეთინს): რა? რა ჩემი ბიძაშვილები?

ქეთინი: ჩამოვიდნენ.

ბიატრისი, (გაოგნებულად, უღისკენ შეტრიალდება): რას ამბობთ? როდის, სად არიან?

უღი: წამოსვლისას ტონი ბერედიმ მითხრა, გემი ჩამოვიდაო.

ბიატრისი, (ხედები მკერდზე დაუკრეფია; თან შეშინებულად და თან მნი-არული სახე აქვს): როგორ არიან, მშვიდობით იმგზავრესო?

უღი: ჯერ თვითონაც არ უნახავს, გემიდან არც გადმოსულან. მაგრამ ვად-მოვდენ თუ არა, ნახავს, ელოდება. ასე, ათი საათისთვის მოვიყვა-ნო, მითხრა.

ბიატრისი, (ჯდება, დამაბულდობისგან თითქმის ძადაგამოდებული): ვითომ მშვიდობით გადმოვდენ გემიდან? მოახერხებენ, ჰა?

უღო: ამა, რას იზამენ? იმითაც შეზღვევულებს საბჭოელები ატყუო და ევრო-
პაეს ჩაბოყვებიან ნაპირზე. მაგაზე ნუ დაბრძობ, ეს ამავე მოგვარე-
ბულია. ურთი-ორი საათოც და გამოგვეხადებინან.

ბიატრისი: კი, მაგრამ, რა მოხდა? დღეს რატომ ჩამოვიღებ? იმ ბუთმა-
შათამდე არ უნდაღებოდა.

უღო: აბ ვიცი; ეჭვირება, რომელიმე მოახერხებს, იმ გენზე დასკვამ. რა ვა-
ტირებს?

ბიატრისი, (ვალოვებელი და შეზინებელი): მე... უბრალოდ... ამა იკვრის!
ახალი სუფრაც ვერ ვიყიდვ. ახლიც მიწოდდა დამედაგებინან...

უღო: კარგი ურთი, აქაურობა აღმათ მიღობენის სასახლეც მოურყენებდათ
თავიანთი ხუხუღების მერე. მაგაზე ნუ ლედავ. მაღობებოც დაგზრუ-
ბიან. (ქეთრის): შენ რატომ არ წახვედი სუფრას საყიდლად? მიდი,
ახლა გაიქცევი უცნებ. (ჯიბში იყოფს ხელს).

ქეთრისი: უკვე ყველა მალაზია დაკვიტოდა.

უღო, (ბიატრისს): სკამებზეც სოფ ამირებში შედითების გამოყვას?

ბიატრისი: ხო... რა ვქნა, მე შევონა იმ კვირამე ჩამოყიდიღენ? იატაკიც
უნდა მომყრეცხა, მოტეპინაღებინა. (შეწუხებულად ათვალიერებს
ოთახს).

ქეთრისი, (ჭერისკენ მშვერს თითს): მისის დონდეროს ხომ არ ვფანო-
ვოთ? (სუფრას ვეღვიანობა).

ბიატრისი: არა, ირისას ისეც ეს ჯოგია. (უცნებ ვახსენებდა): ღმერთო
ჩემო, საჭმელიც არაფერი მაქვს იმითთვის! (სამშარეუღოლსკენ ამი-
რებს წასვლას).

უღო: (ხელს გაიწვდენს, მკვავში ჩააფრინებდა): მოიცა! დაწინარდო, რა ნი-
გოვიდა?

ბიატრისი: მაღიან ვენერვილომ, რა ვქნა! (ქეთრისს): თევის შევწვავ.

უღო: რაღონი მიმძილით სიკვდილს გადააბრინე და სუფრასზე ლედავ? სუფრა
თავის დღეში აბ უნარავთ აღმათ.

ბიატრისი, (თვალეში ჩასტკერის ქმარს): სუფრასზე კი არა, შენზე ვლდედა.

უღო: რა ვაღედავებს მერე? ხომ იციან სადაც უნდა იცხოვრონ.

ბიატრისი: წყარდმა მივწერე, იატაკზე დაკვიტო-მეთქი.

უღო: მე რომ შენი გულის ამბავი ვიყუო, ბიატრის, ბოლოა იატაკზე მე და
შენ აღმოვჩნდებიოთ, ისინი კიდევ ჩვენს საწოლში გამოიჭრებოდა.

ბიატრისი: მოიცა ურთი...

უღო: კი, ვერე რქნება, შენ რომ დაღვრილ ნათესავს დინახავ, იატაკო ნალ-
დავ არ ავიღებო.

ბიატრისი: მაინც როდის გძინებოთ იატაკზე?

უღო: აღარ ვახსოვს? მამაშენს სახლი რომ დაწვია, სად მიქინა?

ბიატრისი: ამა რას ამბობ, არა ვრცხვენია, სახლი დაწვიათ იმ საცოდა-
ებებს...

უღო: ორი კვირა იწვოდა?
ბიატრისი: კარგი ბატონო, უცტყვი, ახვაგან იცხოვრეთ-მეთქი. (სამშა-
რეუღოში ამირება გაავლას).

უღო: ბოლოა ურთი ბიატრის! (ქალი ჩერებდა. უღო უახლოვებდა). უბ-
რალოდ, ჩვეოდები, უგრე აფორიაქებულს რომ ვაყვავ, მიტო არაფერი.
ნამეტანი კოლიდა ვუღო ვარდა. (ხელზე მკვდებს ხელს). ყველაფერს
რატომ განიცდი?

ბიატრისი: მიწინია, ბოლოს რამე ისე რომ არ გამოვიღვს, ხომ ვიცი, ჩემ-
ზე უნდა გამრახდე.

უღო: ყველაში უნას ვბილი დააჭიროს და არაფერიც არ მოხდება. ისე, სა-
ჭინის ფული უნდა იხადონ, ხომ იცი?

ბიატრისი: ამა რა, ეგვეც მივწერე.

უღო: ხოდა, მაღიან კარგი მოგვარებელი ვოფიდა ყველაფერი. (მაუზა. უღო
ნახილს გადადგამს). ჩვენში დარჩეს და, მაღეს ვიზამთ, ში, მართდა,
ვუღით ვეღმებში. წუღან მოვდიოდი და ვუჭირებდი, საყვის დროზე
მამარეში რომ არ ჩამოხუდიყო ან ქვეყანაში, მეც იმითსავით რომ
მეშიმშიდა იქ... რას დამარაკობ, ამერიკაში ახლობლები მყავდნენ და
ურთი-ორი თვე არ შემიფარონ? მაღეს ვიზამთ კი არა, მარტივით,
იქით უნდა ვუთხრათ მადლობა.

ბიატრისი, (თვალეში ცხემლით ატვს საცხე, ქეთრისს მიუპირუნებდა): ხე-
დავ? ხედავ რა კაცია? (უღის სახეს ხეღეში მომიწყვდებდა): ანგელო-
ში მარ! ნამდვილი ანგელთა! ღმერთი დაგლოცავს. (უღი ნასიამოფ-
ნები იღიმება). აი ნახავ, ნახავ როგორ დაგლოცავს ამისთვის.

უღო, (სიცილით): წავიდე, ღოგინო გავიშადო.

ბიატრისი: ქეთო, მიდი მაგოდა გააწყვე.

ქეთრისი: ჩემი ამბავი რომ არ ვყოფივარ...

ბიატრისი: აცადე, ვამოს. მერე ვეჭვო. ყველაფერი გამოიჭინე. (ქეთრისს
სამშარეუღოლსკენ უბიძგებს).

უღო, (მაგოდასთან ჯდება): რაო, რას ამბობს? სად მიდის?

ბიატრისი: არსად არ მიდის. კარგი ამბავი უნდა უითარა, უღო. ვაგამარო.

უღო: რა ხდება?

(წემოდებს ქეთრისი, იუფებს და ჩაწვება შემოაქვს).

ბიატრისი: სამსახური იშოვდა.

(მაუზა უღო ვერ შეიძინს შეხელავ, მერე ბიატრისს).

უღო: რა სამსახური? ვერე სკოლი აქვს დასამთავრებელი.

ქეთრისი: უღო, არ დაიჯერებო...

ვღო: ანა, არა, ჯერ სკოლა უნდა დაამთავრო. რა სამსახური? სად? ასე უნდა...

ქეთონი: მისმინე უნდა წუთი, გაგიყვები...

ვღო: არ გაგიყვები. სანამ სკოლას არ დაამთავრებ, გვესადა ვერ გადავამ ფუნს. არავისთან სამსახური. რატომ მე არ დამეფარება? სანამ სამსახურში მოწყობას დაპირებდა?

ბიატრისა: ასეა გეცითა, ჯერ არსად არ მოწყობა.

ქეთონი: მომიხსენიე ერთი წუთი! ამ დღით სკოლაში რომ მივდებ, დიქტიორმა თავისთან უამბარა. წარმოგიდგინა? კლასიდან განთავსება.

ვღო: მერე?

ქეთონი: მოკლედ, შეგე და შეგინებია, შენი ნიშნები ვნახეო. ერთ კომპანიას ახლავე, დღესვე სჭირდება თანამშრომელიო. მდევანა კი არა, ჯერჯერობით მატრო სტენოგრაფისტო, მაგრამ, მაღრ მდევანოც გადებიო. მოხბრა, მთვე კვამში საუკეთესო მოწყობა ხარო...

ბიატრისა: ცესმის?

ვღო: ახალი ამბავი! საუკეთესოა, ანა რა?

ქეთონი: ხოთ, საუკეთესო მოწყობა ხარ და თუ გინდა, შეგიძლია სამსახური დაიწყო, წინა ბოლოს პირდაპირ გამოცდას ჩააბარებ და ატესტატს მოგცემო. მთელი წელი შემიძლია ვიმუშაო!

ვღო, (უდნარაღ განერვიულებული): სად არის ეს შენი სამსახური? რა კომპანიაა?

ქეთონი: წყალსადენის დიდი კომპანიაა, ნოსტრანი ავენიუს იქით.

ვღო: ნოსტრანი ავენიუს იქით, მაგრამ სად?

ქეთონი: სადღაც, სამხედრო გემთმშენებელ ქარხანასთან.

ბიატრისა: კერძო თანამდგომელი დოქტორი, ვღო.

ვღო, (ქეთონის, გაკვირვებული): თანამდგომელი?

ქეთონი: გეფიცები.

(დასრულდა)

ვღო: კარგი, მაგრამ წიდვანდვ მასადას სწავლა არ უნდა, ან?

ქეთონი: ალბათგერი არ არის სასწავლო, ედა, მარტო პრაქტიკული დამტრია ვასადვლი. ყველაფერი ვიცო. უმბადოდ, ვარჯიში მიჭირდება, ცოტა უფრო სწრაფად რომ ვწერო, მოხრა და გათავდა. ნამდვილ სამსახურსზე უკეთეს პრაქტიკას სად მიგაღებ, უკრე არ არის, მოთხარო!

ბიატრისა: ნამდვილად, უკეთესს პრაქტიკას არ ახსებოხს.

ვღო: მე შენც მომადკალი სუდ სხვანაირად შექონდა წარმოდგენილი.

ქეთონი: რატომ? ძალიან დიდი, სეროზული კომპანიაა...

ვღო: ძალიან არ მომწონს ის უბანი, საერთოდ ის რაიონი.

252

ქეთონი: დიქტიორი ამბობა, მიტროვან თრი ნამიგვილი.

ვღო: სამხედრო ქარხანასთან თანამდგომელი ძალიან მდევნი ზანე შეიძლება მოხდეს. წყალსადენის კომპანია! შეე შევინა პირას! გინდაც დიქტიორი ვიმუშავო.

ბიატრისა: ხო, მაგრამ, ქუჩაში ხომ არ იქნება, ოფისში იხდება.

ვღო: ვიცო, მაგდენი მესმის, რატომ მე ერთი სხვანაირად დიქტიორი მათს მომავალზე.

ბიატრისა: კარგი, რა მოცივიდა, ახრე თუ გვიან სადმე ხომ უნდა იმე-შაოს?

ვღო: წყალსადენის რეჟიმთან? მეზღვარეობით სადმე ქუჩაზე? სადას და-დოდა იმ სტენოგრაფიის სკოლაში?

ქეთონი: კერძო თანამდგომელი დოქტორი ვადაპირებია, ვღო.

ვღო: მოკლედ, მე შენთვის რატომმე უკრე მიტროვანი? ავანდუც ვინადავდი და ცოტა ხანს კარგე შეგინადაც. ძალიან ვთხოვ, მეც ვამიწოე ანგარიში, მე შენდა, სხვანაირი ხაღხი იტრიადა. წესიერ ოფისში იმე-შაოს. დიქტიორი, დამატ შენთანში, დიქტიორი, უნდაც დიქტიორთან. მოკ-დენი, აქაურობას თუ ვინდა მოწირდი, კი მატრონი: თღობი, იმეც ამისთანა უბანში ნუ ამოცობ თავს...

(დასრულდა ქეთონის თვალმდგომელი ვღო).

ბიატრისა: წადი, ქეთ, ვახში ვამოცინავ. (ქეთონის გადის). ასე ცხელ ბუღზე ნუ გაღაწიხავები, ედა, ცოტა სხვანაირად აუბრე. ძალიან ვთხოვ, გოჯო გიგდებია, ისე უნდა სამსახურის დაწყება. მართლა რაღაც დიქტიორი ხომ არ არის, დიდი კომპანიაა, ერთ მშენებელ ფუნს შეიძლება მიგინიც ვაზღეს. მთელი კლასიდან ეს ამოაჩივის. (ედა ხმას არ იღებს, სუფრას რასტატების და თაღს დაატარებს ნუ). რატომ დედაცი? პატარა აღარ არის, მიხვდაც თავს. მიტროვან ამოვა და თრ წუთში სამსახურში იქნება.

ვღო, (თითქმის დაკამბულებული): ეიცო ის უბანი, მი, ვიცო და სუდ არ მე-სატრია ვუბრე.

ბიატრისა: კარგი, თუ დიქტიორი ვიქნები, ამ უბანში თუ არაფერი მოხდება აქამდე, არც სხვანაირი მოკლედ რაზე. (ძალიან შემოაპირებებს ედას თავისკენ). ნიღნედა უნდა შეეკურო, მაგდენი აღარ არის. უთხარი, დამან-ვისკენ). ნიღნედა უნდა შეეკურო, მაგდენი აღარ არის. უთხარი, დამან-ვისკენ). (ედა ისევ ბიატრისკენ თავს). კლასის? (ხმაში ვრევა). შე-ნი ვერ ვამიგია: უკრე რეგენტი წილისა, მთელი ცხოვრება ოთხ კე-დენში გინდა ვამოამწყვდო?

ვღო, (შეურაცხყოფილი): რა დამანავია ეს?

ბიატრისა, (თანაუბრებლობით, მაგრამ თან შეუბრუნებელი): არ მესმის, როდის უნდა მოხდეს ამას ბოლო. ჯერ სამხედრო სკოლა დაამთავროსო, და-

253

ამთავრა პატრონო. მერე სტენოგრაფის ტომბა იხსნაღოლო, იხსნაღდა. ახლა რაღას უნდა ვეძებო? მართლა გუშინები, ვედი, როგჯერ შენი აზრებრი მესმის ხოლმე. მთელ ვდასნა გამოარჩიეს, რამხვედა პატრონო.

(ქეთონის საქმელი შემოაქვა. უსმოდ აწყოთ მავიდა. ერთ ცოტ- ხახს ვყუ- რებს და წერე იცხე ვაინება. არადა თითქოს ცრემლიც ეძრევათ. ახლა...)

ვლი: თნა ასე რომ ვატყვს, მადონაა შევება, იცო? ძალიან შევება. (ქეთ-
ონი არ უყუარებს, თუ შეშინებუ საჭმლის ვადმოდებან აგრძელებს). ესე
იცი, მუშაობა ვინდა არა, მადონა?

ქეთონი: (ხმადაბლა): ხო.

ვლი: (მისი პატრონობა, მისი რავყოფა, ვანვლიო წიგნი უდავს თვადწინ):
ვარტა პატრონო, ვინ ვიშინს?! (ქეთონი ვაშინებულყო შესცქერის,
შერე მოყარდება და ჩაეხუტება). ვარტა, ხო! რან ვადავრა? (ქეთონ-
ის სახეს იშორებს, ხელში იმწვდევს და აკვირდება). რა ვატი-
რებს? (თუთარავ ცრემლი ვრევა, მავრამ ღმობილით ვმრძევა მოზღვა-
ვებზე ვრწმობა).

ქეთონი: (თავის ავადიას ჯგუბა მავიდასთან): რა ვა... (ვანარბული ვვი-
რის): პირველივე ხელფასით ახად თუ შეშებს ვიყრიდი! (ვადა გულის
იცირის). მართლა, მართლა. ნახავთ, როგორ ვავადამაზემ აქაურობას!
ნახსაც ვიყრიდი!

ვლი: მერე ვი, ვავიფრინდება.

ქეთონი: არა, ველი!

ვლი: რატომ არა? ცნობრება ვვრევა. კერაობით ვეუსტუმრები ვოღო, მე-
რე თვეში ვრთხეც, მოღოს მახტო საშობაოც.

ქეთონი: (მხვავში ჩააფრინდება ვლის, უნდა ვადანწმუნოს, აცცილის
მისი მრადდება): ნუ ამბობ, ვეხვეწები!

ვლი: (ღმობილით, ოღონდ ვუღმოდვლი): მარტო ერთ რამეს ვთხოვ — ნუ-
რავის ნუ მივინდობი. ვეიდაშენი ვარეი ქალია, ძალიან ვიდი ვიღის
პატრონი, მავრამ ცუდ მავალით ვაძღეს, ვამიჯერე.

ბიატრისი: შენი ვეკით იცხოვრე, ვეკით, ნუ უსმეინ მავას.

ვლი: (ბიატრისს — ურეუდოვ, უცვებ ვაფიფრებული): შენ მთელი შენი
ცნობრება ვეკით არ ვავიყვია შინიდან, შენ რა იცა? არასდროს არ-
სად ვამხახურია.

ბიატრისი: ადამიანები თუ უყვარს, რა არის ამაში ცუდი?

ვლი: რა ვა, ადამიანების უმრავლესობას ადამიანობა ვაკანვული აქვს. მუ-
შაობას იწევს; მუშაობავენის ვომხანიაში; ისე ვაფუდოვენ ნაწილ-ნა-
წილ, ვურადვებით თუ არ იქნა, თვადრის ვანამხანებას ვერ მოასწრებს.
(ქეთონის), ვამიჯერე, ვეთო, რაც უფრო ნაკლებად ვინდობი ვრდაცა.
მით უფრო ნაკლებად ინანებ.

(ვლი პირველს იწერს. ქალბილი მია ხადავენ და ვადანე ქამის იწევს).

ქეთონი: პირველ რიგში ნიხს ვიციდი, მია, რას იტყვი, მია?

ბიატრისი: არაფერი მატყვს საწინააღმდეგო. (იღის): მთელი დღეა ვავის
სუნი მვემს. ვავას ტვირთავდი?

ვლი: ხო, მრავილურ ვემს ვვლიდი.

ქეთონი: მელ შევა ვაკის სუნი. მთელ უმანში ვავის სუნი ვდას.

ვლი: პორტის მტვირთავემს ერთი ევ პირადი ვეატყვს. ვავის ვადმოტვი-
რთვაზე დღეში ოცი საათი შემიძლია ვიპუშაო. შეიძლება წაიკვე.
ისეთი სურნელი ტრიალებს ხოლმე ტრეღში. ყვავილების ავრნევე-
ბას ვატყვს. ხვად ვიტყვით, ერთი ტომარა ვანდვით და ცოტის წამო-
ვიღებ.

ბიატრისი: ოღონდ, შენს ჭირიმე, ვარვად ნახე, ტარავნები არ გამოავოლო.
მართლა გუშინები. (ქეთონის): ახლაც მახსოვს, იმ დღეს ჩანთიდან
რომ ამოვებრა ტარაკანა, ვინაღამ მოვკვდი.

ვლი: შენ იმას ტარაკანას ეძახი? უნდა ნახო, ხანდახან მანანებშიდან რა
ვამომვრება ხოლმე.

ბიატრისი: აღარ თქვა!

ვლი: ტარაკნერი მინახავს, ამ ვარემში არ შემოეტყვიან.

ბიატრისი: (ყურებზე ირტყამს ხელემს): ვარეი, ვარეი!

ვლი: (იცირის, ვამიდან საათს იღებს): ვინ ვაიწყო ტარაკნემზე ვამარაკი?

ბიატრისი: პოვლიში, მამატიე, არ მინდოდა. ოღონდ, შენი ჭირიმე, სახდში
აღარ მომიტონო. რომელი საათია?

ვლი: თხოვთვეტი აკლია ცხრას. (ასევე ვიბეში იღემს საათს. რუმად აგრძე-
ლებენ ქამას).

ქეთონი: ათზე მოწყვას? რა ვითნა ტომიმ?

ვლი: ათისთვია, ხო. (თან იღუკმება).

ქეთონი: ველი, ვთქვათ ვინმე გვეთხება, თქვენთან ხომ არ ცხოვრებულა?

(ვლი იცირის სახით შერდება, ოათქოს ქეთონმა უკვე საჯაროდ ვამი-
ხიდა რაღაც ვადუმდო. ქეთონი შეკრთება): ვთქვათ, თუ ვინიცი-
ბაა?

ვლი: შენ, ვოგო, რაც არ ვეკითხება, იმაში ნუ ვრევი. არ არის ევ შენი
სადარბევი.

ქეთონი: არა, მე უმრადო... ხადნი ვინახავს აქ შემოსულემს და აქვდა
ვანვლემს.

ვლი: არ მინტყვსემს ვინ რას ვინახავს, მთავარია — შენ არაფერი იცი
და ვვრავრეს ვერ ხედავ. სრვათა შორის, ეს შენვე ვერება, მია, არც-
ერთმა არ იცით არაფერი.

ბიატრისი: რად მინდა მავან თქმა? როგორმე მესმის...

ვლი: არ ვესმის, შენ მინდ ვგონია, ვიდაც-ვიდაცვემთან შეიძლება ვუღი-
255

(ჩქარი ნაბიჯით გადის. შვიტე მალეა ელი ზიატრისისკენ შეტრიალდებო. რო-
მელიც აქამდე თვალს არიდებდა ქმარს).

ელი: ამ შოლო დროს სულ რატომ მიმრახველი?

ზიატრისი: შე ვიპრაზდები? (დგება, თეფშებს ადავებს). ვიპრაზდები კი
არა... (თეფშებს ერთმანეთზე აწვლს, ელისკენ შეტრიალდება): თუ
პრაზომს ეინძე, შენ პრაზომ ყვედაღენძე. (შეპრუნდება და საშხა-
რულლოში გავა სწორედ იმ დროს, როცა ქეთინი საბინებელი ოთა-
ხიდან სიგარას და ასანთის კოლოფს ვამოიტანს).

ქეთინი: აჰა! შორეა, შოვიკიდე! (ასანთს აანთებს და სიგარასთან მი-
უტანს ელის. ელი უკიდებს. ჩუმად): ჩემზე ნუ ღარდობ, ელი, კარგი?

ელი: არ ღაიწვა. (ქეთინი სწორედ დროზე უბერავს ასანთს სულს და აქ-
რობს): ჯობია ჭურჭლის გარეცხვაში მიუხმარო.

ქეთინი, (სწრაფად შეპრუნდება მაგიდისკენ და, ადავებული რომ დაუბ-
ვდება, ღამნაშავესავით ამბობს): ჩემი სიკვდილი! (სწრაფად მიდის
სამზარეულოსკენ და უკვე გასული იმანის): თეფშებს შე ვაეციცხავ
ბი!

(მარტო დარჩენილი ელი დგას და ცოტა ხანს საშხარულსკენ იხედება. შერე
საბინებელი, დასუფავს, ასეუ ჩაბეში ჩაიღებს. სიგარისღმე ჭლებს. სიგარას ამო-
ღებს და გამჭვრეტელი ადევნებს თვალს შოლს.

შუქი თანდათანობა იკლებს, შერე სინათლის ერთი სხივი ავანსცენაზე გამო-
სულ აღუვირის ეცემა).

ადგიური: მძიმე და უსიხარულო ცხოვრების კვადობაზე, ელი კარგი კაცი
იყო. თუ შკონდა სამუშაო, თავს არ შოგავდა, ხედავსი პატროსნად
მოპკონდა შინ, მოყდე, ცხოვრობდა... იმ ღამეს კი, ათის შერე, რო-
ცა ვანშრობას მორჩენ, მიძაშვიდევიც მოყოინენ.

(აღფეროც ბნელში იძარება და შუქი ახლა ქუჩა ანათებს. შემოქვის ტონი,
უკან მარკო და როლოლო მოყვებთან, ორივეს საკოთხება ეუბრავს ხელში ტონი
ჩერდება, სახლზე უთითებს. ცოტა ხანს ყველანი უსმოლ შესტკვირან სახლს).

მარკო, (ჩაფსკენიდი, ოცდაათრშეტი წლის გეებისა, ეჭვიანი; წყნარი, ჩუ-
მი ხმით მოდაპარავე): დიდი შადლომა.

ტიონი: ახლა თქვენი იცით. ფხიზდად იყავით და არაფერი გავიჭირდებოთ.
პირველი სართულია.

მარკო: ვნადლობთ.

ტიონი, (სახლისკენ იშვირს ხელს): ხვად ვნახავთ დოკში. მუშაობასაც ხვად-
ვე დაიწყებთ.

(მარკო თავს უქნევს, შერე ტონი ვნახ აგრძელებს, ქუჩას მიეყვება).

როლოლო: ეს იცნება პირველი სახლი ამერიკაში, სადაც ფებს შევდგამ
წარმოვიდგენია? დარბეში არიანო, ასე არ გვითხრეს?

მარკო: სსსსსსსს! წაწო. (კარგისკენ მიდიან).

(მარკო უკვე ნება მოჰყვება, კარს ეღობს. მარკო და როლოლო-
ლო შედიან. ქუჩის ახლან საშხარულლოთს პატრონი და ქეთინი გამოიწვები-
ან ქუჩაში შუქი ქრება).

ელი: შენ მარკო ხარ?

მარკო: კი, მარკო.

ელი: მომჩანდი! (ხელს ართმევს მარკოს).

ზიატრისი: მომჩანდიოთ, ჩანთებოც შემოიტიანეთ.

მარკო, (თავს უქნევს, ქაღებს შეავდებს თვალს, შერე მხერას ბიატრისზე
შეაჩერებს. მიიყენ მიდის): თქვენა ხართ ჩემი მიძაშვილი?

(ზიატრისი თანხმობის ნიშნად უქნევს თავს. მარკო ხელზე კოცნის).

ზიატრისი, (გულზე მიიღებს ხელს): მე ზიატრისი მქვია. ეს ჩემი ქმარია,
ელი. (კაცები თავს უკრავენ ერთმანეთს). ეს კი ქეთინი, ჩემი ღის,
ნენსის ქაღაშვილია.

(სტუმრები ქეთინსაც დაუკრავენ თავს).

მარკო, (როლოლოზე ანიშნებს): ჩემი მამა. როლოლო. (როლოლო თავს
უკრავს ხედას. მარკო, დაძაბული და შეპოროკლო, ელისკენ მიდის):
თავიდანვე შინდა ვითხრათ, ელი — როცა გვეტყვით წადითო, იმ-
წუთშივე წავადთ.

ელი: რას ამბობ, რას დაპარავობ... (ჩანთას ართმევს მარკოს).

მარკო: ხო ვხედავ, პატარა შინა გქონიათ, მაგრამ შადე, შვიძდება ჩვენ
ჩვენი საკუთარი სახლი ვიყიდოთ.

ელი: კეთილი იყოს თქვენი მომჩანება, ადვილი ყველას გვაყოფა. ქეთი,
გახშამი შესთავაზე სტუმრებს. (საბინებელი ოთახში ვადის და მარ-
კოს და როლოლოს ჩანთები გააქვს).

ქეთინი: მომჩანდიოთ, დამჩანდიოთ. ახდავე მაგიდას გააწყობ.

მარკო, (მაგიდისკენ მიდის): გეზე გჭამეთ. დიდი შადლომა. (ელის ვახშა-
ხის საბინებელი ოთახში): გმადლობთ.

ზიატრისი: მაშინ ყავა მიირთვიეთ. ყველა დავდეთ ყავას. დამჩანდიოთ.

(როლოლო და მარკო სხდებიან).

ქეთრინი, (გაკვირვებული): ძოღოღყო, რატომღა შენა ძმა ასეთი შევეგრი-
მანი, შენ კიდევ ქერა?

როდოღყო, (ძლივს იტყუებს სიტყვას): არ ვიცო, ამბობენ, ათასი წლის წინ
სიღიღია დანიელებმა დაიპყრეს.

(შეატრის როდოღყოს სიტყვას უფროსი ბუნება, რადგან მათში ერთ შეშინებას.)

ქეთრინი, (ბოატრიალ): არა, მამოღა, ხახე როჯორი ქერა!

უღი: რას შეგება თქვენი ყაჯა?

ქეთრინი, (ხეკრთება): ახლავე მოვიტან, (სწრაფად ვადის სამზარეულოში).

უღი, (თავის საქანელა-საჭერძელში ჯდება): კარგად იმეგზავრეთ?

მარკო: ოკუანეს რა დააწყინა? მაგრამ ჩვენ ვარც მებეღვალები ვართ.

უღი: ჩვეულებად ხომ მშვიდობიანად მოაღწიეთ?

მარკო: კი, ერთმა კაცმა მოგვიყვანა, ვაი კაცია.

როდოღყო, (უღის): გვიტხრა, წვადვე დაიწყებთ მუშაობასო, ხო არ გვა-
ტყუებს?

უღი, (სიკვილით): არა, ანამ ვადი გმართებთ, საბუშაოს არ მოგაკლებენ.
იტალიაში თუ გიმუშავებთ მტვირთავლებად?

მარკო: მტვირთავებმა? ჩი! არა.

როდოღყო, (თავისა და მამისა ქადაქის ვახსენებაზე ეგონება): ჩვენ ქადაქ-
ში არც გემუშავა და არც ბორტი, მარტო ნაპირი და მუთავებუების და-
ტარა ნაღები.

ბოატრიალი: ამა, რას საუბიანობდით იქ?

მარკო, (შეშინებულ, დანის დარცხვენილი იხეჩავს მხრებს): რაც გამოჩნდე-
ბოღა, სუღ ერთია.

როდოღყო: ხან სახეს იშინებს ვინმე, ხან ხიღია შესაკრებელი — მარკო
კარატოზია და მე ცემენტს ვუშეღ ხოღივ. (იციინის). მოსადლის ალ-
ბიას მინუღონში ვმუშაობთ, თუ იქნა სამუშაო, არ უთავიღობთ არა-
ყრის.

უღი: ისევ გაჭირვებაა თქვენთან?

მარკო: კი, მადიან.

როდოღყო, (სიკვილით): საშინელება! მთელი დღე მოუდანზე ვართ, ჩიტე-
ნივთა, და შევარცხნის ხმას უწყსმენთ. ყველა მარტარებულს ეღობება.

ბოატრიალი: მატარებებს რატომ?

როდოღყო: რა ვიცო, კინძე თუ ჩამიწყვა და მედმაც ვაგვიღიმა, ერთ-
ღინაა ვმუშაობთ — მარტოვე ხეღს მოკვიღებ, ჩიტეს მიაწვიბი ალ-
მარტოში...

(მუქოდეს ქეთრინის სიტყვას უსმენს.)

ბოატრიალი: ვიტეს აწიუბით ხოღივ?

ბოდოღყო, (სიკვილით): ამა? მაგის დიდი თხატეგობა ვართ, ჩვენც ცხენებში
თებშივე ვადეუღებთ არიან, ხოღა, შეგანი მგზავრთ თუ მოგბოღდა, გვი-
წივს აღდართში ჩიტის ათრევა. სასტუმრომდე (ისევ იციინის). ცრე-
ნეში ისე, საჩუენებდავ ვაცთ ვიტეი შებმუღა.

ქეთრინი: მანქანებში არა გყავთ, ტიპებში?

როდოღყო: გყავს ერთი, მასაც ვაწიუბით, (ყველა იციინის). ჩვენ ქადაქ-
ში ყველაფერს უნდა მიაწივ.

ბოატრიალი, (უღის): ბოატრიალი მოგწონს?

უღი, (მარტოა): მოკლებ, რას ამბობთ, აქ გინდათ დარჩენა თუ უკან და-
ბრუნებებით?

მარკო, (გაოცებული): უკან დაბრუნებებით?

უღი: რა ვიცო, ოჯახის ბატონი ხარ... არა?

მარკო: კი, სამი შევიღი წყავს.

ბოატრიალი: სამი? მე მუგონა, ერთი გყავდა.

მარკო: არა, უკვე სამი გყავს, თახა წიღის, სუგის და ექვსის.

ბოატრიალი: რას ექუბნებთ... აღდას უკვე ტირიან, მამა კვიღდაო.

მარკო: რა ვქნა? უჭროსს სუსტი ფიღებები აქვს, ჩემი ცოლი თვითონ არ
კამს, მამა რომ არ იწამიღონ, მართადა ვლუბნებით, იქ რომ დაგ-
რჩინიღყავო, შეიღენს ვერ ვაგზმეღიღი. მზის სინათლე საჭმეღად რამ-
ეღიღად არ გამოადგებათ.

ბოატრიალი: ღრუთო ჩემო! და რამეღმ ხანს ფუქრობთ დარჩენას?

მარკო: თქვენის ნებართვით, დავრჩებით ადბათ ასე...

უღი: ან სახეში დარჩენაზე კი არ გუფობებმა, აქ, საღროლოდ...

მარკო: ამა, შეგბღება თახი, სუთი, ექვსო წიღო დავრჩეთ, ვნახოთ.

როდოღყო, (ღიმილით): მადიან ენღობა თავის ცოლს.

ბოატრიალი: ხო, მაგრამ საკმარისი ფუღო თ, (მოგვა, შეგბღება უფრო აღ-
წევ მოახერხოს დაბრუნება.

მარკო: იმეღი მაქვს, რა ვიცო, (უღის): რატორც ვატეობ, არც აქ, თქვენ-
თახა მარცხეღიღიღი კარგად საქმი.

უღი: ყველაფერი კარგად იქნება, ბიჭებო, ყოველ შეშოღიღყავაში, სანამ ვაღს
გაუსტეღმჩრებით. ჩერე კი მოვიწივთ ცოტა წივადება, მაგრამ არა უმავს,
აქ მარცხეღი წეღებაა ეღღეღ იქ.

როდოღყო: ჩინივ? მამეღენი შებღება ვაცმა იმოცონ? ათასი მითქმა-მო-
თქმა გვესმეღდა მთელი გზა, ჩვენ ვეშაობა არ გვეჩხარეღია, დღე და
ღამეს ვადანწოღებთ.

(მარკო ხელს აწივს განუღებო — ანიშნება.)

უღი, (უკვე მარტოდავ მხოლოდ მარკოს მიმართავს): საშუაღდა, წიღო-
წიღებო? ადბათ... რა გოთხნათ, მნეღი სათქმეღია, მოგვეღერ სუღ უქმია-
და ვართ სოღმე, სამი-ოთხი კვირა ისე ვაფა, გემი არ გამოჩნდება.

მარკო: ხამი-ოთხი ვერა! აა ამზადია?..

ედი: მადრამ, მე მყონი, საშუალოდ ასე, ოცდაათი, ორმოცი გამოგივათ კვირაში.

მარკო: (დევნა, ედისკენ მიდის): დოღარი?

ედი: დოღარი, აბა?!

(მარკო ხელ-გადაკვეთს რომელიღაც და სიწყვიტის.)

მარკო: თუ შეიძლება რამდენიმე თვე მანხც ვიცხოვროთ აქ, ბიატრის..

ბიატრისი: მარკო, მოინახინე, ჩვენ მარჯა ვუღით ვვიხარო...

მარკო: იმიტომ ვამბობ, აქ თუ გავჩვიდებით, ცოლა უფრო მგზობს გავსაგნა შეგძლებია იმართვის.

ბიატრისი: სამეფნ ხანსაც გაგნხარდებათ, ადვილის მეტი რა გვაქვს.

მარკო: (თვალზე ცრემლი ურევა): ჩემი ცოლი... (ედის): ჩემი ცოლი... მინდა ერთი ოცი დოღარი ახლაც ვაფუჭავთ, იქნებ...

ედი: იმ კვირაში უკვე შეგძლებია რაღაცის გაგზავნა.

მარკო: (ააუა ატირდება): ვეუარლო... (ედისთან მიდის და ხელს უწევს).

ედი: კარგი თუ ძმა ხარ, არ გიყვამა მადლობები. რა უნდასავით იმცვეი. (ძუთინის): რა დამართა ვაგახ?

ქუთინი: ვაგადგი. (როდოღოს): თქვენც ვყავთ ცოლა? ადნათ არა.

როდოღო, (წამოღებდა): არა, არა.

ბიატრისი, (ქუთინის): მე ხომ ვითხარი...

ქუთინი: ხომ შეიძლება მეტე დოჯახებუდოყო.

როდოღო: საქონინო ფუდი არა მაქვს. ისე, შესახედაც დახარუნი მიჭი არ უნდა ვიყო, ოღონდ ფულის რა მოვახსენოთ. (იციინის).

ქუთინი, (ბიატრისის): ნახე ერთი, რა ქერა თმა აქვს!

ბიატრისი, (როდოღოს): ესე იგი, შენც აქ გინდა დარჩენა? საშუალოდ ხომ არა?

როდოღო: მე? კი, საშვილიშვილოჲ. მე ამერიკელი მიწა გავბდე. მეტე, როკა ვაგმედიდადები, იტალიაში დავბტუნდები და მოტოციკლეტს ვი-ცოდი. (ილაშქმა. მარკო სიყვარულით მოუჩეჩავს თმას).

ქუთინი: მოტოციკლეტს?

როდოღო: იტალიაში მოტოციკლეტი თუ ვყავს, ნიშნადობა ხალდაც არ გეშუქრება.

ბიატრისი: ვაგას მოჭეტიან. (სამხარეულოში გადის).

ედი: მოტოციკლეტით რას იზამ?

მარკო: რავეთია ჯერ, ოცნებობს.

როდოღო, (მარკოს): რატომ? (ედის): საატრუმროში გარჩეებულ მდღარ ტატს ვოგედოვის ათასი რამე აქვს უინმესთვის გადასაცემი. ამ-ბაყო, წერილი... თანაც სწრაფად უნდათ რომ გადახცენ, დიდი ამბით.

ხმაურით. ცოლა ხანს ვაგჩერდები ჩემი ღუგუი მოტოციკლით სასტუმ-რის უბოში და მეტე დამადადებენ რაღაცას.

მარკო: რა უნდადებია უცოლო კაცს, იოცნებებს რამდენსაც უნდა.

ედი: კი მადრამ, ფუნით ვერ წახვად, ან აუტოპუსით?

(ედილის ბიატრისი, ვაგა შემოაქვს).

როდოღო: არა, მოტოციკლეტი, საკუთარი მოტოციკლეტი აუცილებელია ვაქვით, მივედი დიდ სასტუმროში, მე გამატანეთ წერილი-მეტე. რა იციან ვინა ვარ, რა კაცი ვარ? ფუნით თუ ვიჩანააღე: ურმაუროდ, უჩუმიად... რომ შეიძლება, მასუნი ადასც მოგვიტანო, ან საერთოდ დავკარგო წერილი, ეი, მოტოციკლეტიან კაცი, მაგარი მოტოციკლეტის პატრონი, სხვაა, ბატონისუფემს იმანურება, ნოზახაც. მავსთანის საააც გინდა ანდომ. (მაგიდის გაწყობაში ერმარება ბიატრისის). თა-ნაც, მომდერადიც ვარ.

ედი: მომდერადი? რას მეუბნები!

როდოღო: აბა?! შარშან, ერთ საღამოს, ანჯეროდა ავად გაბდა. მანტო-ნი, ზოგა, სასტუმროს მაღში მე დამდერეს კონცერტზე იმის მაგი-რად. სამი არაა ვიშტერე უშეცდომოდ! ათადლირანებს მუსტოფინ მავიჯებიდან, თითქოს ქანს მოჭონდა მანკოდან. ვადასარფვი ამბავი იყო. ექვსი თვე ვვაცხოვრა იმ საღამოს, არა, მარკო?

(საუბი არე მოუად და წმენებული უქნეს თავს).

მარკო: ობი თვე.

ესე იციინის.

ბიატრისი: მეტე, ვაგ საქმეს რატომ არ ვაყვევი?

როდოღო: ანდეროდა მოჩრა. მადიან მღიერი ბაბიტონია.

(ბიატრისი იციინა).

მარკო, (ვევდიანად, ბიატრისის): მადიან ხმაზაღდა მდეროდა.

როდოღო: ვითომ რატომ?

მარკო: კი, მეტისმეტად. იმ სასტუმროში სულ ინგლისელები ჩერდებიან. იმით ხმაზაღდი სიმდერა არ უყვართ.

როდოღო, (ქუთინის): ამის მეტეს არავინ უთქვამს, ხმაზაღდა მდეროდა.

მარკო: ჩემი არ გვერა? (ბიატრისის): მინა დაალო თუ არა, მამინვე ცუ-დი ნივრამო ვუღმა. ლანტინი მოუფიდა.

როდოდფო: ამა იმდენ ფურს რას ისროდნენ?
მარკო: ეგ სიმინაცისთვის დაგაჯიდდოდეს, ინგლისელები ამამაცეს სვემენ
 პატრებს, ოღონდ, ემთხედ დაგაჯიდდოდეს და მორჩა, ყყოთ.
როდოდფო: (უხედას მიმართავს მარკოს ვარდა): გვეფიცებით, არ ვაპირებ
 ვინმეს ეთქვას, ხმაშაღდა მღეროდიო...
ქუთინი: ჯაში თუ მოგისმენია როდისმე?
როდოდფო: კი, რაფორ არა! მე ჯაშხაც ვმღერი.
ქუთინი: (ვეგმა): ჯაშხ მღერა?
როდოდფო: ჯაშხაც, ნებაშობილანურ სიმღერებზე, ლეკვანტოაჲ, „ქაღალ-
 დის თოჯინას“ ვმღერი. მოგწონს „ქაღალდის თოჯინა“?
ქუთინი: ამა რა?! ვგიჟდები ნაგ სიმღერაჲ, მადი რა, იმღერი.

(მარკო თავს დაუბრუნებს როდოდფოს და ამბობს: როდოდფო მამდურებს
 მისში ვცემა და ხმაშაღდი ემთხედო იწყებს ამღერას.)
 სანამ როდოდფო ავღმოსავლელად და ემეში შექცედი შეტრის ვგიჟდებ-
 ნა, და ავამსჯენსე ვამოვას.)

ველი: ეი, საფეარქლო, ერთი წუთით, მოგვაქვიე ყურადღება...
ქუთინი: (მოხიზილული): ავადე რა, დაამთავროს, რა ვარჯად მღერის! (მი-
 ატრისს): გადისარეყო ვილაყაა! გადასარეჯად მღერი, იოღოდფო!
ველი: თუ რა არ, როდოდფო, ხო არ ვინდა აქედან გაგასახლონ? შა, ცინ-
 და?
მარკო: არა, რას ამბობს!..
ველი: (მეზობილ ბინებზე უთითებს): აქ მომდურადი არაადროს გვეყოფია...
 არ იტყვიან, უყვებ საიდან გამოგვეცხადათ? ხო გესმის, არა?
მარკო: კი, კი, რა თქმა უნდა. ამა, დაწყენადი, როდოდფო.
ველი: (აწითლებული): მთედ უბანში ჯამსუყში რაგო, სვედები ამა, მარკო,
 რასევე გელნებები?
მარკო: რაფორ არა, ჩემად იქნება. ამის ხმას ველად ვაიკებთ. (როდოდ-
 ფოს): შენი ხმა არ გავიგო იყოდე!

(როდოდფო თავს ეჭმევს.)
 (ველი ეუბნებ ვეას მეტა კროთახად დაიხედო, ნაყრამ თან მოქლიმარო, ქუთ-
 ინისეფნ მიღის.)

ველი: ეს მადლექსიციონს ფეხსაქმედებში რასთან დაეკავშირებთ, ტარბო?
ქუთინი: მე ტოფიქრე, ამ საღამოს...
ველი: ამა მადი, განმოაცხადე! შევი- ამღერი პატრონი.

(დარბაჯენილი და უკვე ვაბრახუშელად, ქუთინი სადმეხელთ თანახსენს მის-
 264

დას. მადტინი თავის ყოლებს. მერე ვეგმა: გვერდით რომ ჩაუკლას, ედის სეს-
 ხან მსურის ესერას, მათლოდ სტეშინების ხაბრით ეყავება თავს მავრას ქოუბ-
 ლავებმა და ყვეს ასახის უნეყნებში)

ველი: (გაკინებას ედრომს, მარკოს მიმართავს, ოღონდ უჭერო მადტინის
 ვასავონად): ყვედას კონოვარსეკვადობა უნდა.
როდოდფო: (გაბარებუდი): იტალიამო! ვედეა გოგოს!

(სადმეხელთ თანახსენს ქუთინი შემოქონს, დაშაღებს-ღირს ვეგმაველი ველო.
 ნეგეკასთან ჩერდება. როდოდფოს ვაფთ უნებანი მირთას მადესს.)

ველი: (თვლით ზონავს როდოდფოს, დაფარული ეჭვით): მარადა?
როდოდფო: გვერდებით! (იღინის, ქუთინიზე აუთიემა): განსაკუთრებით,
 თუ ასეთი დამაზეში არიან.
ქუთინი: მაქნით ვიყვარს ყვეა?
როდოდფო: მაგნით? ხო, მაგარი ძაღვან მიყვარს.

(ველი ხეინს სიღრმეში ფეხს და ედუოებს, როგორ დამატება ქუთინი როდოდ-
 ფოს დაწყენი ქო ვაჭრ მადის, ედის მემყოლებულად, შეწუხებულად საე აქეს
 თანას მსველში იბრება.)
 (სანაშლას ასევე აღდევრია ვეგმა.)

ალფიერი: ცაოვრებმა ნოუდოდნელიმეგობრათა სადსე, არაგინ იცის, რა ელო-
 დება წინ. ელი ვარბოძე აღმათ არც დაფიქრებულა თავის ბედზე. კაცი
 მრომობს, ოჯახს ინახავს, ტამა, ოსყენებს, ბურებმა, მერე ვეგემა,
 საე სეკლია მღერე და ოღბადზე საუიქრედად. მაგრამ ახდა, კვირა ვეი-
 მას მისედედა და თანდათან იკვეთებოდა მომივადი, ამაღი საწულხარა-
 და სადარებელი ჩნდებოდა, რასაც იოდაე ნამდვიდაე ვერ მოყვებო-
 და.

(ინახლის სათვი აღდევრის რომ ეცეპოდა, ქრება და ცოტა ხანში სახლის
 სეკსამოთთან მდგომ ედის ანბოებს. ქუთინი ბიატრისი გამოხნდება ედის დაახ-
 ხევი და გაუღივებს, ედას ავალს აბოლებს.
 ბიატრისი ეყვდ აბოლში აბრება მესველას, როდა ელი დამარავს იწყებს.)

ველი: ცხრა საათი დაიწყო.
მადტინი: ხო, მარამაუნთში სეანბი ვეიან თავდებია.
ველი: აქამდე რაც პრუკინში ფრეშეში ვადის, ყვედას ნახავდენენ. ვერ გა-
 იგო იმ შენმა მიმამეიდებს, სამეშინოს მერე შინ რომ უნდა იხედეს, რა
 დროს ვართობა და სეირნობა.

ზიატრისი: იმან იდარდოს, შენ რა გინდა? დაიჭირენ და მოისვენებს, შე-
მოდი სახეში.

ელი: სტიქოგრაფიამ მოგვამა ჭირი? ეგ არის, უნდა ვიფარჯიშო, პრაქტი-
კა მჭირდება.

ზიატრისი: ივანეჯიშვიტს, ამა რაა იზამს?! ცოტა ავადე, ახლა გოგო აღ-
გზნებულა, შენც ხომ ხედავ, ელი.

ელი: გიბნება რაში?

ზიატრისი: (უახლოვდება, მივამუღ-მოკომოდ დაბარებს უკვე ახრი აღარა
აქვს): რა იყო, რა მოგაყოლა? მშვენიერი სიჭია, რას ერჩი?

ელი: ეგ არის მშვენიერი მიჭი? რომ ვუყურებ ვგვიყვარა, ნერვები მემდება.

ზიატრისი: (ღიმილით): აააა, გასაგებია. ეჭვიანობ!

ელი: ეჭვიანობ? რა ცუდად გცნობივარ...

ზიატრისი: არ მესმის და მომყალი. ასეთი საშანდელი რა ვიბს მაინც?

ელი: შენ, ესე იყო, მოგწონს? ცოდად რომ ვაპყვეთ თანახმა იქნები?

ზიატრისი: რა მოხდა?! გუდაანი ბიჭია, შრომობამყვარე, დამაზო.

ელი: ვემზე რომ მღერის აუ იცი?

ზიატრისი: როგორ თუ მღერის?

ელი: ჩვეულებრივად, არ იცი, როგორ მღერის? უცებ დააღებს სოლი მიბს,
დაგანია მუშაობაში. თანაც, ბოლომდე უნდა ჩაათავოს არია, იქ არ
შეუძლია. იცი რას ეძახიან? ჯერ „ქალაქის თოჯინა“ შეარევეს, მე-
რე შუღლად. გუშინები, ვერ არია-მეთქი სრულ ტყუაზე, იმისა გამო-
ჩენა და უფასო წარმოდგენის დაწყება ერთია.

ზიატრისი: მაქვს იგივე? ან იცინა, როგორ მთქვამს.

ელი: ან რა ფრანს თმა აქვს! მართლა თოჯინაა აგავს ეგ უბედური!

ზიატრისი: ქერაა, ხო, რა მოხდა მერე?..

ელი: ბუნებრივად მაინც თუა ქერა, კიდევ კარგი, თუ არ იღუპება...

ზიატრისი: შენ რა, მთლად გაშალს უღიღინი? (ცდილობს თავისუფან მოახვედოს
ელი).

ელი: (ჯერად არ ატრიალებს ცოლისკენ თავს): ეითარი რატომ? რასან
ვუღებ არ მენატრება?

ზიატრისი: ქერა კაცი არასდროს გინახავს? ამა, უიტილი ბაღში?

ელი: (გამარჯვებული სახით მოხედავს მოდოს და ბოდოს): კი მატონო,
ოღონე უიტილი არ მღერის უდროს ფრანს, არც იმასავით იქცევა.

ზიატრისი: მერე რა? იჭრება იტალიაში ეგერა მიღებულა.

ელი: მაშინ რატომ იმის ძმაც ან მღერის? მარტო კაცია. ვერავინ გააშა-
ვობს. (თითქოს წასერას აპირებს, მერე ჩერდება. ზიატრისი ხედე-
ნა, რა აქრები სიძულვედი დატუბუბობა ელის გუდში). სიპარხლე თუ
ვირდა, ძალთან მიკვირს, შენთანაც რომ მჭირდება ამაზე დაბარება.
მართლა მიკვირს!..

ზიატრისი: (მტკიცე დადამყვეტილებით უაბლოვდება): მისმინე, იყოდე,
არაფერი ან დარწყო აქ, ვაიფე!

ელი: არაფრის დაწყებას არ ვაპირებ, ოღონდ არც ასე სუდედვით გგომა
და უსიტყვოდ ყველაფერზე თავის ჭრევა შენიძლია. ამისთვის ვაე-
ზარდვ, ბოდოს ვიდაც მომღერისთვის რომ წამევაბეტიმა? გეფიცუ-

ბი, შენი გამგონებუაა, ბი, ამდენი ხანია ველოდები, თუაღი ანებდე
მა, ვაბოღები-უკმა-მეთქი, შენ კი უაყოფილი ხარ, ბედსაღრი...

ზიატრისი: არა, არა ვარ შედმოერი.

ელი: ააა?

ზიატრისი: არა, ოღონდ, მე სხვა უბედურება მჭირს.

ელი: ბოლო. (უკვე საფაა დაყრის ფარ-ხმადა).

ზიატრისი: ბო. გიბნება?

ელი: (შეცურათაღი): რა უნდა გიბნება? რა გაწუხებს მაინც?

ზიატრისი: ისევე შენც ცოლი როდის გაგხელები, ელი?

ელი: ვერ ვიყავი კარვად, ზიატრისი. რაც ედენი ჩამოგდებენ, იმის მერე სუდ
რალაც მაწუხება.

ზიატრისი: კარგი ერთი.. შენ უკვე სამი თვეა რალაც გაწუხებია. საში თვე,
ელი! ეგენი თბი კვიბის წამოსუდები არიან...

ელი: არ ვიცი, ბი. არ მინდა მაგაზე დაბარაკი.

ზიატრისი: რა მოხდა, ელი? რატომ აცტრუე რემზე გული?

ელი: ააა ქვია, გული ავიტრუე? გიბნები, ვერ ვიყავი-მეთქი კარვად, შორ-
ნა და ვათავდა.

ზიატრისი: კარგი, მაშინ კუდწირვად მითხარი, ვაშავებ რამეს? მითხარი!
ელი, (დაუბრია შენდვ, ფაჭირდებით, დაბარაკი უმთამს): ან შემიძლია. არ
შემიძლია ამაზე დაბარაკი.

ზიატრისი: მაშინ რა მინც მითხარი...

ელი: არაფერი მაქვს-მეთქი სათქმელი!

*ზიატრისი ფაჭა ხახი უხმოფ დებს. ელი თვალს აჩივებს; ზიატრისი შეტრ-
ლიკა, მან შესვლას აპირებს.*

ელი: ყველაფერი კარვად იქნება, ბი, ოღონდ, ცოტა ხანს აავი დამანებე,
კარგი? ძალიან ვლელავ ვოჯოზე.

ზიატრისი: გოგო უავე თვრანვეტი წიხნაა, თავისი ფრო აქვს ყვედაღერს.

ელი: ვაიფე, ბი, არ მომწონს ეს სენიხობები!

ზიატრისი: რთის არ მოგწონია? ახლა უჭარბა გოგოს სენიხობა, ან ააკვირ.
კარვასზე უნდა ვამოთქმ სანამ ორმოცთ: არ ვანდებ? მოკდე, აუტი-
კიყარ თავს ძადით ნუ იტკიუბ, ელი. აღარ შემოძლია შენი ყუნება და
საერთოა, არ მოაწონს ეს აშავეთ წამო, წამოლი სანდში.

ელი: ცოტა გაგვიარო მინდა, მადე მთვად.

ბატონო: შენი აქ დგომით დროზე ადრე მიიწვ ან დაძინებდიან. სი-
ცხვილია, ედი.
ვლი: მოგად ორ წუთში. შენ შედი. (ქუჩას მიუყვება).

*(ბატონო სახლში შედის. ედი ქუჩას გასუფრის, შორისაჲს მომავალ ღონის
და მისი დახმარების დახმარების მოლოცვას. შემოდის ღელის და მათი.)*

ღელის: წამოხვად კვდის: სათამაშოდ?

ვლი: დადღივ ვარ. მუხრანმა.

ღელის: შენი პარტიზანები რას შერებინან?

ვლი: რა უფროს.

ღელის: რასაც შე ვუყურებ, სამუშაო არ აკლიათ.

ვლი: კი, უფრ საძებნედავ არ გახდომითაჲს საქმი.

მაიკო: ჩვენც ვგრე უნდა ვქნათ. წავიდეთ ამ ქვეყნიდან და გერე პარტიზა-
ნებიყოთ, ვემის ტროუქში დამადუღები დაჭბრუნდეთ. მაშინ სამუშაო
არც ჩვენ მოგვაკვდებია.

ვლი: რას შეყინობ.

ღელის: შეყინობს კი არა, მართლა მაც დღეში ვართ. იცო, რას გეჭყვი?

ვლი: ვიცო.

ღელის: (ვლის გვერდით უდგება მოაჯირზე): მართლა დიდი მადლი მოისხი,
ედი. გულისთ ვამბობ, დაგოფასდება კიდევ.

ვლი: ეჰ, კარგა ყნით; რას მიშავებენ? არც მარუხებენ და არც ხარჯი მა-
დგება.

მაიკო: ის უფროსი, ხარისხითაჲს. იმ დღეს ვუყურებდი, ყავის ტომრებს გზი-
ნებოდა შეთსონ დინზე. მარტო დატვირთავს მთედ გემს.

ვლი: კი, ჯანთანი ბიჭია. მაგათი მამაც ვოლიათი ყოფიდა, როგორც ამ-
ბობებს.

ღელის: მარკოსაც ეტყობა. ოღონდ, ნანეტანი მონასავით ცწყვეტს შედს.
მაიკო: (ღიმილით): აი, ის ქერა კიდე... (ედი სწრაფად გახედავს). ძალი-
ან მხიარული ვინმეა. (ღელის ნაინთხითთვებს).

ვლი: (იჭვინუვად): ხო. სასაცილო ბიჭია...

მაიკო: (უკვე ხმაშაღდა იცინის): არა, სასაცილო კი არა, უბრალოდ რაღაც
მაზაღო დაპარაკი იცის ხოლმე, არა? გამორჩენდება ოუ არა, უბნე ყვე-
ლას კბილები აქვს დაკრებელი. (ღელისიც იცინის).

ვლი: (უხეზხუდავ იღივება): ხო, რა ვიცო... იუმორის ვრძნობა აქვს.

მაიკო: (სიცვილით): მაგარი ენა აქვს, არა?

ვლი: კი, ვიცო. მაგვირია უფრ, რა ქუჭა მოგვითხვება.

მაიკო: (ისიც და ღელისიც უკვე ხარხარებენ): მაგარი ვინმეა. შეხედავ და
ვარფვე კარი ხასიათზე დგება. (ღელისს თითქოს რაღაც არსუნდებია,
მყინდება საცილისგან). იმ დღეს ერთად ვმუშაობდით მერ-მაჯორ-

მაიკის დოკუმში, უდას გეფიცვებით, ისტერიკამდე მიიყვანა ხადხი. (მა-
იკი და ღელისი გულიანად ხარხარებენ).

ვლი: რატომ? რა თქვა ეგეთი?

მაიკო: ვიცო რომ?! სუპრობა უბრალოდ. რას დამარაკობს ხოლმე, ვერ და-
იშასსაყრდემ; არა ღელის? მთავარია, როგორ ამბობს. ზოგჯერ მარტო
შემოგხედავს რაღაცნაირად და იფხბიწყები კაცო: სიცილით!

ვლი: ხო. (შეწუხებული): იუმორის ვრძნობა აქვს.

მაიკო: (ძღვის იმრუხებს სუდს): მაგარი.

ღელის: (უკვე): წავედით ამა, ედი.

ვლი: კუჭით იყავით.

ღელის: კუჭებით. ენაჩავთ...

მაიკო: თუ მიიწვ გადაწყვეტო სათამაშოდ წამოსვდა, ფდელბუშის ავენი-
უზე ვიქნებით.

*(სიცილით მივიან. უხე მომავალ რიფოლფოს და ქეთრის შეხედებთან. რი-
ფოლფოს დანსუდაჲ კიდევ ეფრე უმაცებენ სიცილს. რას არაფერი ვამის. მაკამ
ნაინც აყვება სიცილში. ღელის და მაიკი რომ ვეკურენ. ედი წანადგება და სახლში
შესვლას დაპირებს ქეთრის კარებთან შეჩერებას.)*

ქეთრინი: ედი, რომ იცოლე რა ფდემი ნანხეთ! მოგვედით სიცილით.

ვლი: (ქეთრინის დანახვაზე უნებლიედ მიიწვ ელივება): საჲ იყავით?

ქეთრინი: პარამაუნთში. ის ორი ტომი თამაშობდა, რა ქვიათ, შეხე იცო.
აი...

ვლი: ბრუკლინის პარამაუნთში?

ქეთრინი: (ბრაზდება, უტყობა, როდოფოსაჲ რგხუნია): ხო, ამა სხვაჯან
სად ვიქნებოდით? ხომ დაგპირდი, ცენტრში არ წავედით-მეტქო.

ვლი: (გრძნობს მის სიმბრუნს და უკავ იხედს): რა იცო, ისე ვკლთბე. (რო-
დოლფოს): უბრალოდ, არ მინდა ღამე თაიშს სკვერთან იაროთ. ნანთ-
ნადებითაჲს იქაურობა საგსე.

როდოლფო: ერთი შროდფვიზე მინდა ვავიარ-ვამოვიარო, ედი. ქეთრინთან
ურთად ვავისეირნო, ვნახო იჭსური ოფატრები, ოპერა. მაკვირობარი
სურათებზე მაქვს ნანახი იშათი გაჩანჩახებული რეკლამები.

ვლი: (მოთმინების მცორე მარაგიც უდგვა): ურთი წუთი ქეთრინს მინდა
დავედამარაკო, როდოლფო, შენ სახლში შედი, კარგი?

როდოლფო: ედი, ჩვენ უბრალოდ ქუჩებში ესეირნობით ხოლმე. ქეთრინი წა-
დაქს მაცნობს.

ქეთრინი: იცო, რა ვერ მოუნდებია? ბრუკლინში შედრეგნები რომ არ არის.

ვლი: (უბრალოდ იღივება): შედრეგნები? (როდოლფოსაც ედივება საკუთარ
ბუნდებრფვილობაზე).

ქეთრინი: იტალიაში ყველა ქადაქშია შედრეგნები, შედრეგნებთან უნიშ-

ნავერსი თურმე ერთმანეთს ჰაემანს. და იცი რა? ამით ქადაქში თურმე ხეებზე ფორთოხადი იზრდება, და ღიმილიც. წარმოგიდგენია? შუა ქადაქში, ხეებზე! რა დამაზიდა ადამათ. ეს კიდეც, ნიუ იორკზე ვაყვებოდა. როგორღო? (შინაურუდაც, პეგოპრუდაც ცილიონს ილაპარაკოს): ედო, რატომ ა... შეიძლება ერთხელ ბროდვეიზეც ვავიდეთ?..

ედო: მომხუდვ, რაღაც მინდა-მეთქი ვუთხრა...

როდორღო: იქნებ, შენც წამოხვიდე. (ქეთონზე გადააქვს მხერა): წაყად, ძიღის წინ მღანარის პირას გავიყვი. (ქურას დაუყვება).

ქეთონი: რატომ არ ელაპარაკები, ედო? კავი ვალმერთებს, შენ კი ძალდა-დაც არ ავდებ.

ედო: (თვალს ევრ ამორბს): მე შენ ვალმერთებ და არც შენ მავდებ ძალ-დაც. (გაღიშებას ცდილობს).

ქეთონი: მე არ ვაგდებ ძალდა? (მკლავზე წაკრავს ხელს): მოიფა, რას ელაპარაკობ?

ედო: თითქმის ველარ ვაყვებო. მე რომ მოყვებივარ, შენ საიღაც გარბიხარ ხოლმე...

ქეთონი: რა ვქნა, ყველაფრის ხახვა უნდა, თანაც ერთმაშად, სტუმარიც... შენ რა, შრაზობ?

ედო: არა. (სეველიანად მომღიმარი, რამიენიძე ნაბიჯს გადადგამს): უბრა-ლოდ, მივგწვივ, შინ დარბუნებულს შენ რომ მიგეშებოდი ხოლმე. ავა-ღის დასამხამებაც ვერ მოვასწარი და უკვე დიდი ქაღი ხარ. აღარც ვიცი, როგორ გეღაპარაკო.

ქეთონი: რატომ?

ედო: არ ვიცი. გარბიხარ, ქეთო, გარბიხარ. აღარც მგონია, საერთოდ თუ მისმენ უკვე.

ქეთონი: (უახლოვდება): რას ამზობ, ედო, რას ქეთო არ ვისმენ? რა მოვი-ვიდა? ასე ძალიან არ მოგწონს?

(მცირე პაუზა).

ედო: (ქეთონისკენ შემობრუნდება): შენ, შენ მოგწონს?

ქეთონი: (აწითლებული; თავაწეული): კი. მე მომწონს.

ედო: (მისი ღიმილი უკვადოდ ქრება): ესე იგი, მოგწონს.

ქეთონი: (თავს ჩაღუნავს): ხო. (ედოს შესვლას სახეში, თათქის მის გაბრაზებებს ედოდება, თან იღიშება, ოღონდ დაძაბულად. ედო დაბნე-ული პატარა მიჭიკნის მისწერებია). რა დავიშავა? ვერ გავიგე. მერე როგორ ვალმერთებს!

ედო: (ზურგს შეაქცევს): არა, ქეთო, არ ვალმერთებს.

ქეთონი: როგორ არა! მამასავით გიყურებს.

ედო: (ქეთონისკენ შემობრუნდება): ქეთო!

ქეთონი: რა, ედო?

ედო: ცოდავ ამირემ ვაყვებ?

ქეთონი: არ ვიცი. ჩვენ უბრალოდ... უბრალოდ, ესეინრობით ხოლმე, მეტი არაფერი. (თვალს უსწორებს): რატომ არ მოგწონს ედო? რა დავი-შავა? მათხარი, თუ გიყვარდეს რატომ?

ედო: პატრის არ ვიღებ.

ქეთონი: რას ამზობ?

ედო: ქეთო... ობოლი რომ არ იყო, მამა რომ ვაყვებდეს, არ სთხოვდა მამა-შენს ნებართვას სანამ ასე ქურა-ქურა ვაწინწილდებოდა?

ქეთონი: არა, უბრალოდ, არც უყურებო, შენ თუ წინააღმდეგო იქნებოდი.

ედო: ძალიან კარგად იცის, წინააღმდეგო რომ ვიქნებო, ოღონდ ეგვეც ფე-ხეზეც ჰქვიდა. მავდენს ვერ ხვდები?

ქეთონი: არა, ედო, პატრის ნამდვილად მცემს. მიც და შენც! ქურაზე რომ გაყვებოდა ხოლმე, აუცილებლად ხედავო უნდა გამოიკვლოს... რამის თქმა რომ უნდა, მოწაფისავით, ჯერ თითს წევს ხოლმე. შენ ნამ-დვილად ცუდი თვალთ უყურებ, ედო; მართლა, მართლა, შენ...

ედო: ქეთო, ეს მარტო თავის პასპორტს სკვებს პატრის.

ქეთონი: თავის პასპორტს?

ედო: ხო, პასპორტს! შენ თუ შევიერთავს, ამერიკის მოქალაქეც ვახდებო. სპექტაკლი ოამაშენია და მეტი არაფერი! (ქეთონის აშკარად შეწუ-ხებულ და გაოცებულად). გესმის, რას გეუბნები? ბიჭუნა გამორჩე-ნი ფიქრობს! ევაა მთელი მავთა ეშმაკობა.

ქეთონი: (გუდნატიკენი): არა, ედო, არა მგონია.

ედო: არა გგონია! შენ ვამაგიკებ ბოდოს და ეც იქნება! აბა, ეც მშრომელი კაცია? რა ქნა პირველი ხელფასა რომ აიღო? რა ქნა და, რაღაც ჯამმაზური პიჯაკი იყიდა, წვეტიანი ფენსაცმედი და ფირფიტები! არადა, მაგის ძმისშვილები შიმშილით კვებობან იქ. ფეხებზე მკვიდია კაცია, ბროდვეის რეკლამების მეტი არაფერი უჭინადებებს თანში. ეგე-თი ხაღბი მარტო საკუთარ სიამოვნებაზე ფიქრობს. გაყვები ცოდად და კარგად მიყვოდ, მუორეჯერ სასამართლოში თუ ნახავ, ვასაბორწი-ნებდად მოსულს.

ქეთონი: (ედოსკენ ეგამს ნაბიჯს): ედო, ჩემთან არც უსხენებია პას-პორტი...

ედო: ესე იგი, შენი აზრით, პასპორტზე დავიწყებოდა დაპარაკს?

ქეთონი: მე მგონი, მავაზე საერთოდ არც ფაქრობა.

ედო: უბედურს საფიქრად რა აქვს? ზოვედ წუთას შეიძლება სევი სტიციონ და მიამრძანონ აქვდან. წავიდე მერე და ვტღს მიაწივს აღმართში!

ქეთონი: არა, არ მჯერა რასაც ამზობ.

ედო: ქეთო, გული არ გამიხვთქო, მომისმინე რას გეღაპარაკებინ!

ქეთონი: არ მინდა არაფრის მოსმენა.

უღი: ქეთი, გვეშენებო...

ქეთონი: იმას მე ვუყვარვარ!

უღი: (საოცრად მიწვევით): არ თქვა, არ თქვა ვუ, თუ ღმერთი გწამს! ეკ-მქველად უძველესი საფანჯია.

ქეთონი: (სასოწარკვეთილი, თითქოს უღის პიტიველი საჩუქრად მოდო რა-ღაც დიდი ვაშლი): არა შეუბრა! (სახეზე კმ წამბის).

უღი: (უღიანობით): რაც საინტერესო კანონი შენთვის, რძის შერე, ცხივიანი შიგ შენისთანა ვოგოვები! რა უნდა პატარა, უჭკუო გოგოს დამოჭერას!

ქეთონი: (სდუკუნით): არ მკვირა-მეოქი და გვეყოფა ახლა, დამანებე თავი! უღი: ქეთი!

(სახელი შეთან, სახელში თანაშე შექმ ათის ბოლოცა რვა, ვერ მალე-ღუბნულ ქეთი შედგენს თავს, მერე უღის მოხერხება რომელიც უღის უ-რჩხვე რაღაც უხერხულად თქვას ავსს ქეთისთვის, თქვის მხრისებულად, მერე თან უკან თვითონ უკანდავლად ახლოდ მალეღუბნების).

უღი: შენ მინც ვერ დავაპირაკები, ვერ მოიყვან ქუაზე?

ბიატრისი: (შინაგანად აღშფოთებული უღის მოუთხოვს: გრძნობების გა-ნო და ამავე დროს, ავანგაშებულიც): რა ვინდა, რატომ თავს არ და-ანებებ ამ გოგოს?

უღი: ამისკამ კაცი არ დადგება, ბი, არასოდეს!

ბიატრისი: (უკან დაუფარავი შიშითა და გააფთხებით): არ დანებებ-მე-ოქი თავს? თუ საბოლოოდ ვინდა ქვეყნიდან გადამიყვანო? (უღი სწრა-ფად შეტრიალდება, ცდილობს დი-სდება ბოლომდე შეინარჩუნოს, მაგ-რამ მინც დამნაშავესაკით გაფოა შინიდან, უკანმოუხედავად, ქეთ-ონის საძინებელი ოთახში აპირებს გასვლას). მოიგა, ქეთონი, (ქეთ-ონი ჩერდება, ღარცხვენილ შემოტრიალდება ბიატრისისკენ). ში-თხარი ერთა, რას აპირებ?

ქეთონი: არ იცი.

ბიატრისი: ეგ არ გასაგონო! რას ქვია, არ იცა? ბავშვი აღარა ხარ, მინც, რას ფიქრობ?

ქეთონი: სუფრათა, არც მომისმერს.

ბიატრისი: შენიც ვერ გამოვიცა. ბოლოს და ბოლოს, მართლა მამა ხომ არ არის, ქეთონი, საფრთხე, არ მესმის რა ხდება აქ.

ქეთონი: (თითქოს ისიც უფრ განკვეთდა, მაცრამ ცდილობს გაყრუვს ჟა-რულ იმბულებში): რას უნდა ვაპირებდე, რა ვქნა? ბიბლამი მითა-ხავო?

ბიატრისი: მისმინე, საყვარელო, შენ ვინდა იყო არ ვინდა ვათხოვდე? რა იცო, რა ვაწუხებს, ქეთი?

ქეთონი: (მთელი ტანით ავახცახებუდი, ჩუმაღ): არ იცი, ბი, რა ვათხო-ვებაზეა დამარავი, დასარჩად ვერ იტყვი!

ბიატრისი: (უფრაც უფრ მოუტრახებია შემფრთხის დამარავ). დაჯეკო, ჩე-მთ ვარგო, რაღაც მიზნად ვითხრა. მოდი აქ, დაჯეკო, დანა როდისმე კონძესთვის გაუტრეხისხარ? რომელიმე ბიჭი მოწონებია? არ უყოფ-და უგეთი, არ დამადებულა დედამისის შერეზე, ხოთ ასეა?

ქეთონი: როდოდელ მარტო თავის პაპობტზე ფიქრობსო.

ბიატრისი: მოიცა თუ ღმერთი გწამს, ვე რასაც ვინდა იმას იტყვი. სენ გგონია იცის რაა დამარავონ? ბრინცი რომ გამოგვცხადებოდა აქ შენი ხედის სათხოვნელად, ეგ მინც მაგ ჭკუანე იქნებოდა, რა, სენ არ იცი რომ ასეა?

ქეთონი: ხო, აღბათ...

ბიატრისი: ხოდა, რას ნიშნავს მერე ეგ?

ქეთონი: (წელ-ნელა შეატრიალდება თავს ბიატრისისკენ): რას?

ბიატრისი: რას და, საკუთარი ჭკუით უნდა იცხოვრო. ჯერ კიდევ პატარა გოგო გგონია თავი, ველანავი ველარაფერს ვადაწვევტს შენს სა-ვივრად, გესმის? იმასაც უნდა აგრძნობისო, ბრძანებების უფლება რომ აღარა აქვს.

ქეთონი: ხო, მაგრამ როგორ? ამას იყვე ბავშვი ვგონივარ.

ბიატრისი: შენც ბავშვი გგონია შენი თავი და იმიტომ. თნმოვდაათ: ჯერ ვითხარი უკვე, ისე მოტყვევა აღარ შეიძლება, როგორც შენ იტყვი. ამხელა ცადი ხარ და ბერანგის ამარა დატრიალები მთუ სადმე.

ქეთონი: მადიწყდება.

ბიატრისი: არ შეიძლება, ანდა დიდადით, ის პირს იმარსავს და შენ კი თა-ხედრად მიშველა ამანაშის კიდებე რამთავრებელი...

ქეთონი: კარგი ახლა, ამა როდის?

ბიატრისი: თუნდაც ამ უღით, ჩემი თვალთ ვნახე.

ქეთონი: ააა, ვლეს? რაღაცა მინდოდა მითქვა და...

ბიატრისი: იცი, საყვარელო. მაგრამ შენ თუ ბავშვივით მოიქცევი, ისიც ისე მოგვეტყვა, როგორც ბავშვს. სახსახურთან დამრუნებულს კისერ-ზე ეკონწიადები, ვითომ ისევე თორმეტიან იყო...

ქეთონი: რა მოხდა, მიხარია იმის დანახვა, მიყვარს და...

ბიატრისი: მოკვდა, ჭკუას არ ვაჩუგო, მაგრამ...

ქეთონი: არა, არა, დამარცხე, ბი! სუფ ამტრია ჭკუა. იცო, ვიუ... იცოთი მო-წყენილია ხოლმე ამ ბოლო დროს, გული მოკვდება.

ბიატრისი: ხოდა, ქეთი, გული თუ გრძობდა და ასე მადონს ვანიცდი, ბო-ლო უნდა მოედოს შენს შინაბებობას.

ქეთონი: ანა!

ბიატრისი: ანა კი არა, ვაიფე რასაც ვუბნებო, არ გრძობენებო! რამდენჯერ რამოგებდე სიტყვა, იქნებ მოგახვედრო-მეთქი... ამიტომ ვამიხარდა

შენი სამსახურიც — ხაღში ვახვად, ჭარბის ვამოცვდი, დამოუკიდებლად ვხორციელებდი მიტრეველი... შარბა ვაუბნები. იცოცხდე, კარგია როცა ოჯახში ერთმანეთზე ამოსდით მშენ და მთვარე, მაგრამ შენ უკვე პატი ხარ და მამაკაცის გვერდით ცხოვრობ ერთ ტერმინში. ამიტომ, ცოტა სხვაანაირად უნდა მოიქცე დღეიდან, ვასაგებია?

ქეთრინი: სო, მასე ვიზამ, დავიხსოვებ რაც მოთხარი.

ბიატრისი: მათხო იმასვე არ არის დამოკიდებულები და ამიტომ. გესმის, ქეთრინ? უკვე იმასაც ვედაპარაკე, ზუსტად იგივე ვუთხარი.

ქეთრინი, (ცოცხდად): რა?

ბიატრისი: რა და, უნდა ვაგიშვას. ოღონდ, მე რომ ვუბნები, პეონია უბრალოდ ვეჯიჯლინები, ანდა ვეჭვიანობ თუ რა უცოცო... მოკვდა, გაიგე?

ქეთრინი, (ვაოგებულები): იმან ვითხრა, ეჭვიანობო?

ბიატრისი: არა, იმან კი არა, მე ვაბიომ, შეიძლება ეგრე პეონია-მეაქტი, (ბედს პეიგებს ქეთრინს: ხედზე; დაძაბული დივიდილი): შენ გგონია, მე შენზე ვეჭვიანობ?

ქეთრინი: ახა! ეგ ანდა ვიფიქრე პირველად.

ბიატრისი, (უნებოდ, სეველიანად ჩაიციინებს): ცოტა ადრეც უნდა გეფიქრა... ოღონდ, მე ნამდვილად არ ვეჭვიანობ. ყველაფერი კარვად იქნება. უბრალოდ, მიახვედრე; ჩხუბი არ არის საჭირო, შენ მხოლოდ... მოკვდე, პატი ხარ, მორჩა და გათავდა, მშვენიერი ბიჭი ვამოვიჩნდა და ვაფრენია დრომაც მოაწია. შეეთანხმდით?

ქეთრინი, (მთელი აბნევილით შეძრული ამ წინადადებით): შეეთანხმდით... თუ შევძედა.

ბიატრისი: ხაყვარელო... უნდა შეძლო.

(ქეთრინი ბიატრისის ხმაში დაკნინებულ მოთხოვნას გახეობს. უკვე რაღაცას ეფლება და საკუთარი მხედვლით შეშინებულად, ბიატრისის მიახვედრება ცოტაც და ატირდება, ათიქოს კრახშია. ერთი ხელის მისმით დაეწერა მშობლიური სამყარო).

ქეთრინა: კარგი.

(სცენა ბნულდება. მერე ისევ იხილება შექი და თვეს სუფერს მავდასთან მჭლთხ აღფიერის ანათებს).

ადფიერი: პირველად მაშინ მოვიდა ჩემთან. რამდენიმე წლის წინ მამამისს ვიცავდი სასაბართლოში, რაღაც ურედურება შეემთხვა სამუშაოზე, და მთვდ ოჯახს სადმით ვიცნობდი. შემოვიდა თუ არა, მაშინვე ვიცვანი...

(მარჯენიდან ელი შეშოდის).

თვალეში ჩაცვენილდა, ორმოცებს მოუვადა; ჯერ ვოლოქრე, რაღაც და უშედეგო-მეთქი.

(... მთვდისთან ვივებს ზღვის ხეობა ქრეწის, ვ ნილია მხედვებს).

მაგრამ, მაშინვე მიძნევი რა ვნება შევროდა, რა ღრღინდა მიგნიდან უფრო სერიოზო. (ადფიერი ცოტა ხნით ჩუმიდება, მავიდას დახედვას, მერე ედის მიაწერდება და ათიქოს აბრე დაწყებუდ საუბარს აგრძელებს): მთვდ კარვად მათვც არ მენსმია, რით შემიძლია დაგვხნარო. კანონის საწინააღმდეგო სეება რამე?

ელი: მეც სწორედ ეგ მინია ვკითხოთ.

ადფიერი: კოვას თუ ემიღრანტი შეუწყობდება, ამამა უკანონო ნამდვილად არაფერია.

ელი: კი, მაგრამ, ერთადერთი მიზეზი თუ საბუთების შოვნაა?

ადფიერი: დაფიქროთ ამით, რომ შენ ეგ არ იცი.

ელი: თვალეშივე ვატიქობ; იმასაც ვასცინის ვა მეც.

ადფიერი: ელი, მე ვეჭიდი ვარ; მარტო იმას ვამტიკიცებ, რასი ვამტიკიცებაც შეიძლება. გესმის არა, რასაც ვეულისხმომ? შევიძლია რამის ვამტიკიცება?

ელი: ეიცი რა უდევს ვუდში, მისტიერ ადფიერი.

ადფიერი: ეიცი, ვამტიკიცებაც უნდა შევუძლოს...

ელი: მისმინეთ... შევიძლიათ ერთი წუთი მოვიხსინოთ? მამარევი ყოველთვის ამზობდა თქვენზე, პეკვიანი კაციყო. მინდა, ერთი წუთი მოვიხსინოთ.

ადფიერი: მე მხოლოდ და მხოლოდ ვეჭიდი ვარ, ელი.

ელი: არ მათქმევენებთ? მეც სწორედ კანონზე ვდაპარაკობ. მაცადეთ ვა-ვაუკანონოთ რასი თქმა მინდა. უკვე ვეყვანაში უნებარსყოდ ჩამოხედი კაცი წესით როგორ უნდა იქცეოდეს? სიმწრით ნამოვან ფუდს არ უნია უფრთხილდებოდეს? ცოტა არ უნდა მოუჭიროს ხელი? რა იქის, ხეად რა ხეება... ასე არ არის?

ადფიერი: ამათ.

ელი: ის კი ვლანგავს! ფირფიტებს ყიფუდობს. ყუნსაცმიდეს. პიჯაკებს, კესმით? ამ მიწს არაფერი არ ენაღვდება. თითქოს არაფერი ემუქრება, დასაბუდა და ცხოვრობს გეპოზე. ესე იგი, უკვე ყველაფერი ამომ-დაწინა ვონებაში — სამუდამოდ აპირებს დარჩენას. სომ ასეა?

ადფიერი: მერე? რისი თქმა გინდა მავით?

ელი: ჩატიკით. (თვალს შეავდებს ადფიერის, მერე ისევ იატაკს დააცქერდება): ეს ყველაფერი ჩვენს შორის დარჩება, არა?

ადფიერი: რა თქმა უნდა.

(მაჯუბა). შეძლებ? ეგეთი კანონი არ არსებობს, ედი! უნდა გადაწყვიტო. კანონს ასეთი რაღები არ აინტერესებს.

ედი: ესე იგი, გინდაც მთლად უღელქუდი იყოს? გინდაც...

ადგილი: შენ ვერაფერს იზამ-მეტე, ატა გითხარა.

(მაჯუბა)

ედი: რა ვაქცილობა, ძაღვსაც კარგა, გმადლობთ, დიდი მადლობა.

ადგილი: რას აპირებ?

ედი: (უქანსით, მაგრამ თან იტანს უღელქუდი): რას უნდა ვაპირებდი? რე ერთი მაწყვადი იტადილეე ვარ, რა შეუძლია საწყად იტადიელს? ოცი წელი ვირივით ვიმუშავე და ახლა იმ ქადაბრუკას უნდა ჩავაბარო, სხვა რა ვაპირებო? ყველაზე მძიმე დღეებში, ყველაზე დიდი ჯაჭირ-უნდა როცა იყო ხოლმე, წამდაც ერთი გენი არ შემოღობდა პორტში, მე რა, ვიჯექი და ვინმეს მუცხურებიც ხედეში? ყირაზე ვდგებოდი. კედელში გადვლოდი! ბრუკდინში არ იყო აამუშაო? პობოკინში ევბეში-დი, სთეითენ აიდებზე, უესტ საიდში, ჯორსინში, ჯანდაბაში — ყვე-ღვან. პირველ მქონდა მიცემული და იმიტომ, ელემის ეკიდებიც და იმას ვაძლევდი. ცოლს ვაძლევდი პირიდან, რამდენი დღე მიწინააღი-პშიღრს ამ ქადაბრუკა (ვუღარ იცაფემს თავს): ანდა კი უნდა ვიჯექი პირში წყარაფრებულ საკუთარ სახდში და დემონმა იცის საიდან ვაშობილყერად იმ ქადაბრუკა ნაბეჭვასს ვეფარო ვერცხში! რემ ჭერ-ქვენი დავაბნე! მე ვადაჯიარე და იმას დავაფარე საბანო! ის კიდევ დარადივით ეპოტირება თავისი ბინძური ხელებით!..

ადგილი: (ისიც დგება): კი, მაგრამ, ედი, ის უკვე ქადაბა.

ედი: მტაცება, მართლებს, კანაღივით შემოვიტარა სახდში!

ადგილი: გათხოვება უნდა, ედი. შენ ხომ ვერ გამოკვდება ცოლად?

ედი: (ვაფთხობს): რას ვაპირებო! მე რატომ უნდა ვაშობილყვამ თქვენსე ვუღარ ვაპირებო, ღირსიანი!

(მაჯუბა)

ადგილი: მე რეში გინდო, ედი. სხვა რა გითხარა?

(ედი დაშვებულია უღელქუდს. მაჯუბა)

ედი: კარგი, გმადლობთ, ძაღვსაც დიდი მადლობა. უბრალოდ... უბრალოდ, გა-ჭერქვარე მტეხს კუდი, თქვენს გამიფრბთ ადმათ. მც...

ადგილი: მისშიც ყველაფერი. სხვაზე იფარე რამეზე, თუ შეგობდია.

ედი: შე... (სრული უჩინარება ყველამ, უღელქუდი ჩაიქნება ხედავს, ვნახეთ ამ დღეებში. (მარჯვენა გაღის).

ადგილი: (მაჯუბას მიუჯდება): როგორ განგაშის ატეხვა მოვიდებმა კაცს, ზანდის რეკვა, ანდა, თან თითქოს არც არაფერია საგანგა-ში. მე უკვე ვიცოდი, მაშინვე ვიცოდი — იმ სალაპროსვე შემიძლო ბოლომდე მომეყოლა ყველაფერი, რაც მოხდებოდა. ანაწილი საოჯუშ-ლოსთვის ფარდის ანდა აღარ იყო საჭირო. ნაბიჯ-ნაბიჯ ვსედავდი ვედაფერს რაე მზადდებოდა, ნათლავ, რაგონც ვერეფნის ზოლს კა-რებისკენ მიმავად ღანდს. ვიცოდი, რა ედო გულში და ისიც ვიცოდი, რით ვაბთავრებდა. ვინ მოთუცის რამდენი სალანო ვიჯექი ასე და საკუთარ თავს ვეკითხებოდი, რანაირად ხდება, რომ მე, განათლებულ კაცს, არავითარი ძაღა არ შემწევს შევარგო-მეტე. ჩვენს მუშობ-დაც ერთი მოსუვი ქაღი გვოვრობდა, ბრენი ქადაბრუკი. საგანგა-მაე ვესტეპრე და ყველაფერი დაწერილით: ლუბიე, იმანაც თავი ვადააქენა და მითხრა, „მისთვის იღოცყო“. მოკლედ, ვიჯექი ჩემს მაგიდასთან და ველოდი, რა მოხდებოდა.

(ადგილის კონტრასში შექი ჩაქება თუ არა, მაშინვე ედის ბანში ანთება, ედი: შენა, ადრის ამთავრებენ, ბოტონი და ეტონი მადრას ალაგდენ).

ქეთონი: იყო, სად არიან ნაბეჭვები?

ზიატრისი: სად?

ქეთონი: ადრიკაში. ერთხელ მეტევის ნავით წასულან. (ედი ქეთონს შესვტირის). მართლა გეუბნები, ედი.

(ზიატრის აეღმები გაქვს სამზარეულოში).

ედი: ხეჯრა, ბო. ვაქცა რამე? (თავის სავარძელს უახლოვდება, ვაზულის იღებს).

ქეთონი: მე კი სთეითენ აიდენდზეც არ ვფოფიფარა ვენ.

ედი: (სავარძელში ვეფება, ვაზეთს ვადაშენს): არც არაფერი ვაგეკარგავს. (მაჯუბა). (ქეთონსაც ვაქვს თყფშეტი). რამდენი ხანი მოუწიოთ, მარკო? აფრიკაში ჩასვდა.

მარკო, (სკამიდან დგება): რამდენი და... ორი დღე. დღნანს ვიფრბოთ.

როლოფო, (ისიც დგება): ერთხელ თუკისდავიამიც ვივადით.

ედი, (მარკოს): ვინდოვსენ მათნე რანებს?

(შემოღის მატრასს. ის და რელოფოს მადრავე ვარშინელ თყფშეებს ალაგ-ბენ ვარშინეზე).

მარკო: ვაანნა, თუ ბლომად ვაფეჭერდით, ირევის, არაუშავდა. (სკამზე ვდგება).

როდოდფო: ყველა თქვამს თავისი წაფი ყავის, ჩვენ არ ვფარავთ მათგან და აძვირდათ გავდივით ზღვაში, როცა რომელიმე თქვამს ვინმე ავად გააზრდებოდათ...

ბიატრისი: უნდა რამე ვუთხარო, მარკო... მხოლოდ თქვამს თუკნისადა საფაფ, თქვენ კი ვინმე შემიძღობთ.

ვლი: ნათე უნდა, მადგ... უფროდ ანაფერი დამოვას,

(შენიღი კეთილნი.)

ბიატრისი: კი, მადამ, ნამარდიან ვერ ითვეშაფებენ? კონი აიღენდი სავ- სავ ხოღმე მე:უფებენათ...

მარკო: ჩვენთან მარდინია.

ვლი: ანა რა (ოყინის). როგორა ანკესით სარდინის დაჭერა!

ბიატრისი: ევ არ ღიგოდი. (კეთილნი): ამითან მარტო მადღინები გოფი- და.

ქუთინი: კი, ვიცი, მთელ თქვანში დასვევენ, აფორკავო, იუფობდაფიათ... (ჯგუზა და კინო-ფორნადის ავადიურებას იწყებს. როდოდფოს მი- უჯგუზა).

ბიატრისი: (ვლის): არც მიფიქრია, არ მგვობა სარდინიში თქვანში თუ ცხოვრობენ. (სამარტულში გაქვს თუფებენი).

ქუთინი: ანდა, ხე თუ იანამეფა ფორთოხადა და ღიგონს. (ვლის): წარმო- გიკვინა ზენე ფორთოხადი და ღიგონი?

ვლი: ამა. მადიან უკნაუტია. (მარკოს): კამეფონია, ფორთოხადს ბეზეფე ღუბაქვი რარინჯისფრადო.

(შენიღი ბიატრისი).

მარკო: (აქამდე წეროდს კითხუღობს) ღუზავენ?

ვლი: ხო, იხე მწვანეთო.

მარკო: ანა, იტალიაში ფორთოხადი რარინჯისფრია.

როდოდფო: ღიგონია მწვანე.

ვლი: (როდოდფოს ჩარევა ამრახებს): მოიცა თუ ღმერთი გწამს, უმონო რომ მწვანეა მვე ვიცი, მალაშიაშიც მწვანეს ყიღიან. მე კეთილი, ფორთოხადს ღუზავენ-მეთელი, ღიგონი არც მიჩსუნებია.

ბიატრისი: (ჯგუზა, ცდილობს კაცების ყურადღება მიიქციოს): შენი ცოლი როგორ ღუზავენ ღუზავენს გავზავნიდ ჯუღა, მარკო?

მარკო: კი, დიან. ბიჭისთვის წანადი უფიღია.

ბიატრისი: რა კარგია! ცოლი ღამეფიღი?

მარკო: მართდა ღაფმეფიღი. თლონე, მადიან მენატრებია.

ბიატრისი: იმედი მქვს, შენც სხემიფოთ არ მიიქცივი. შოფი თქვანეთი

წვილა აქ არის და შინ წახსვენდი ყული ვერ მიუფროვებია.

მარკო: კი, ვიცი. მარტო ჩვენ ქადაქში რამდენი თქვანია, მავშენის მანა არც უნახავთ. არა, მე ნამდვიდად წავაპ. აღმათ სან, ოთხ წელიწადში. ბიატრისი: იღიგე, არ მგვობა დაფტოფებშია ფუდი. აიღენს რომ გზაფი, არ იღიქრონ ამენიკაში გამეფებება როდი ყოფიდათ და შენ იმედი ღამეფიღებია, იხეც ცარილი-ტარილი დაფიგაფი.

მარკო: არა, ვამონიკნულია. ჩემი ცოლი რომეფიღე ღაღია, ყველაფერს გა- ვაფმავნი. იმასაც კენატრუმი აღმათ. (მორცხვად იღიგება).

ბიატრისი: დაწმუნებელი ვარ, შენი ცოლი კარგი ქალია. დამაზია? ნამ- დვიდად დამაზია იქნება, კი.

მარკო: (ღარცხვებოდი): არა, მადამ ყველაფერი ქამის.

როდოდფო: ო, მადამ მადიან ჭკვიანი ცოლი ყავს!

ვლი: ნიძაფს დაღენი, შინ დაბრუნებულ მიჭებს ჩვენს სეურბინის ხეჯობათ სოღმე სახემა!

მარკო: სარკინიში?

ვლი: (სიცოდიით): ხო, არ, მადამითად მავშენებს გაღაითღიან და დაჭოფე- ბუღზე ვერთი ორით მქტი ხეღებათ.

მარკო: არა, რას ამბობ... ქაღები იღიგონ, ედი. უმრაველსობა. უმეტიესობა- სეურბინიში მადიან იმედათია ხოღმი.

როდოდფო: ჩვენი ქადაქში მკაცრი ცხოვრებია. (ახლა ეფა უკვე მას მესტქე- რის). ასეთი თავისუფლება არ არის.

ვლი: (ჯგუზა, მიუი-როვის): ნამეტიანი თავისუფლება არც აქაა, ჩემი რო- დოდფო, ტყუიდად გვობია. სხვათა შონის, მენეს მემეფა ევ და მერე რქეში წაუტრება — რახან ვოვო სახენს არ მადაფს, ესე იფი, წესი- ვერ თქვამს არ არის ვაზრდი? არ არია აუცილებელი, მატროსან ქაღეს მინცვაამანც მავი კაბა ეღვას. ხეღები არა, რას ვამბობ?

როდოდფო: ამა რა, მე ყოველთვის ნატოცს კუვიდა...

ვლი: ვიცი, მადამ შენი ქადაქში ურბაროვოდ ამეფობიან კი არა, ოთხ ზედმეტი სეტივის თქვას ვერ გაუმეფავი გოფოს! ამაზეა დამარკო. (შემოტრიაღებია): შენ ხომ ვესმის ჩემი, მარკო? მინეღამინეც ვანსხეფებელი წესები არც ჩვენა ჯგუფს აქ.

მარკო: (შემემაბარი): რა თქმა უნდა.

ბიატრისი: არც ანავინ ანავის უმენება ზედმეტი, ედი.

ვლი: ვიცი, მადამ ვიღაც-როგორებს თავიდაფე ემეფებოთ ხოღმი. (რო- დოდფოს): ოღენე მგვით თავისუფლება შეიღებია მართდა კი იყოს, ოღონე წესებში აქაც მკაცრია.

როდოდფო: მე ქუთინი დიდ მატრიებს ვცემ, ედი. შენეზადა რამე?

ვლი: მომხედე, მადამ, მე მადის მამა არა ვარ, დიღის ქმარი ვარ...

ბიატრისი: ღუზაფს ქმარი სარ და ღუიღის ქმარი იფავს. (მას სმამი ფარუ- ღი მიუქარს იგამინობა, ედი მინაზით ვაღახვადეს): ხო, რას მიუქრები?

მარკო: არა, ბიატრიცს, მთავრა, თუ აშავებს უნდა უთხრაო. (უღიანო): რა დაამაგა?

უდი: რა, მარკო, და, ამის ჩამოსხვამდე ქეთრინი ტუჩა-ტუჩა ან დადიოდა შუაღამისას.

მარკო, (როდოდღოს): იცოდე, ალბათ დაიგვიანოთ ხოლმე!

ბიატრიცის, (ქეთრინს): მერ არა თქვი, კინო გვიან დამთავრდაო?

ქეთრინი: ხო.

ბიატრიცის: მერე ბიპაშენსაც აუხსენი, საგვარეულო (უდი): კინო გვიან დამთავრდა.

უდი: მომისმინე, ბი, მე მხოლოდ... ამას ქეთრინი სუდ ასე დასერიანდა.

მარკო: ალბათ გაკვივო იცოდე!

როდოდღო, (დაარტყვიანი): არა, რას ამბობ! ოღონდ, მთელი დღე სახლშიც ხომ არ ვიჯდები, უდი.

უდი: რას გიტყვი, იცო, მე მარტო ქეთრინის გამო არ ვდამარაკობ. რაც მეტს იცდი ტუჩა-ტუჩა, მარტოც უფრო ადვილად გაუჩვევი. (ბიატრიცს): გაუჩვედი და მამქანა დაეჯახა? (მარკოს): სად არია ამის საბუთები? ვინ არის საერთოდ? არ იკითხავენ?

ბიატრიცის: კარგი, მაგრამ, დღისით ვიღაა? დღისით არ შეიძლება რაღე შო-უვიღეს? ჯვარი აწერია...

უდი, (მადიან უჭირს მონღღვემუდი სობრაზის შეკავება): ხო, ოღონდ ზეღმეტად არ უნდა ეძებოს შაბი. თუ საძუშაოე რანოვიდა, იმუშაოს. თუ ესოს სატარებდაე, მაშინ თავია ნებაა. (მარკოს): მე როცა/ც ვიცო, მარკო, თქვენ საშოვარზე წამოხვედით, ოჯახში ვინდათ რამე შლიტანოთ. ასე არ არის? (თავისი საგარძღისკენ მიღის).

მარკო: ბოდიშს გიხედი, უდი.

უდი: არა, მე მეგონა, სამუშაოე იყავით ჩამოსუდეში.

მარკო: კი, ნამდვილად მაგიტომ ჩამოვედით.

უდი, (სავარძღეში ჯღება): აი, იფე მაგის გავონემა მინდოდა.

(უდი იხეე ვახვის უბრძღება უხეზღელი მღება, ქეთრინი ჯღება და ურამო-ჯანზე დირღღა: უფს, აქალღღის თთინას...)

ქეთრინი, (აღმეფოღღისგან აწითღღებული): ვინღა ვიცეკვოთ, როდოდღო?

(იღო დაქავღღება).

როდოდღო, (უღის ხათრით): არა... დაღღღი ვარ.

ბიატრიცის: კარგი ერთი, მიდი, იცეკვე!

ქეთრინი: მიდი, ნახე, რა კარგად წღღღის. ნუ იპრანღღები.

282

(ქეთრინი ხეღნი ჩავღღის როდოდღოა ხეღს და ასე უღეზღღღე წამოღღღე-ზღება ზღრღთ უღის შღრღის ზღზღი. იცეკვენი).

უდი, (ქეთრინს): ეგ რა, აბადი ფირფიტაა?

ქეთრინი: იცეკვა. იმ დღეს რომ ვიციღღეთ.

ბიატრიცის, (უღის): სუდ საში ფირფიტა იციღღეს. (როდოდღღვემს შესღღე-ღის): ეღი ჯღეზღე ამრღღღე, საღს, მარკო უხმოე წის, თითქოს უღო-ღღება რაღღღას. ბიატრიცისი უღის მიუბრუნღღება): კარგია აღმათ მღოღღე-ზღეღღის ნაღოთ ოღეღის გაღღღღება, მეც სიამოღღეღით გაღღღღეზღღე-რანღღე აზად ქეღღღანას ღრზღღედი.

უდი: აბა!

ბიატრიცის, (მარკოს): ქაღღები აღმათ ან მიღღღეთ თან, არა?

მარკო: არა, მძიმიე სამუშაოა.

ბიატრიცის: საჭმედი ნიღღაქღეთ თუ ნავზე აზღრზღება რამეს?

მარკო: კი, ნავზე; როდოდღოც რომ ნოღღის, მაშინ მთღღე კარგადღა ჩღენი საქღე, ყვეღა წონღაში ვრზღღეღეთ.

ბიატრიცის: რას მიუბრუნებო, კარგი რზარღღეღია?

მარკო: კი, მადიან, ბრინჯო, მაკარონი, ოღეში — ყვეღღღის გაკღღღება უბრზღება.

(უდი მღიღუნზე იღებს გაზღის).

უდი: მზარღღეღღება, კაცო? (როდოდღოს უფუღღებს): მღღღის, მზარღღეღღებს...

(როდოდღო ნამოღღეღება იღამღება).

ბიატრიცის: რა ჯღმია, ყოყღღღეღება გამოღღღება ცსოვრღებაში.

უდი: გაღღღღღეღება მღღღის, მზარღღეღღებს, კამღებს კურღებს.

ქეთრინი: მზარღღეღღება მადიან მადღღი ხეღღღეღება აწღო. ყვეღა ჯიღ სას-ტღღღღეში შეღღ-მზარღღეღი კაღია. გაწეღღღეღე წღრღენ იმღაზღე.

უდი: მეც მაღას არ ვამბობ?

(ქეთრინი და როდოდღო იცეკვა ჯღღღეღეღებს).

ქეთრინი: ხო, აბა რა!

უდი, (ბიატრიცის): მაღარი მაჭია, დაშიჯღღენ, მე არ წღღეღღეღება. (მღიღღე მა-უღა, ბიატრიცის თღღს აზიღღე, მე მღღე ისეღ შეღღღეღება). ამიტომღე არ არის ბორღღი საბაღღღო აღღი ა. (ქეთრინი და როდოდღო ცეკვისა წღღეღღეღენ, როდოდღო მღღისკა თიღღეღს). ჩღეი ამზავი სზღაა — მე არღ

მზარეულომა ვიცი, არც სიმღერა, არც კამბის კრება, ხოდა ვიწყებდი წიგნს. აი, მზარეულომა რომ შემიძღვოს, სიმღერა ვიცოდე და კამბის კრება, უნდა: დღე არ ვაგრეზდებოდი პორტში. (უნებლიედ ღონივრად მოშეშეშინა ვახუშის. ყველა თვალმოლოწონებდად შესცქერის. ედო გრძნობს, ზღვამეტი რომ მოსდის, მაგრამ ფელარც ვარჯობა): სხვა-გან ვიპოვიდი ჩემ ადგილს. ეთქვათ, ატყელები. (გაშეთს ორად ხევა-უკუნე ღუბსე წიგნდებმა, შირდას აიზარაქს მცდელები და მარკოსკენ ბრძანა): რა იტყვი, მარკო, წავედეთ შანაის პორტაზე? ხომ არასდროს არ ვინახავს მოქსი.

მარკო, (უნებლად): მარტო კინოში.

ედო: ეს არ ითვლება. (ახლა როდოდფოსკენ წავა): ვპატივებთ. რას იტყვი, დანიელო? წამოხკად? ავიდო ბილეთი?

როდოდფო: აუცილებლად, სიამოვნებით.

ქეთინი, (უკან მიუახლოვდება, სიხარულისგან აღუზნებული): ყავას მოვადუღებ, ხომ ვინდათ?

ედო: ხო, მოადუღე! შენ რომ იცო, მაგარი და შაქრით. (ქეთინი ყოტა არ იყოს დაბნეულია, გაღიმიებული გადის სამშანდულოში. ედო უცნაურად გახადისებული, მუშტის ისრებს, მარკოსკენ მიადის): მორცა, მარკო, მაგარ ჩხუბებს ხახავ აქ, შენ თვითონ თუ ვიპოვსავთა რი-ღისმი?

მარკო: არა, არასდროს.

ედო, (როდოდფოს): აი, შენ ჩაღვად ძველი მოქსიოპი იტყვი, ნიძვდა ვაუღებ!

როდოდფო: არა.

ედო: კარგი ამა, მინი, მე გასწავლი.

ზიატრისი: რა ჯანდაბად უნდა მოქსის სწავლა?

ედო: რა იცი რა ადებ, ეთქვათ, ვიდაცამ ქუჩაში ფეხი დაავიჯა. ათასი შეშითავეყვა. მოდი, როდოდფო, გარყენებ ერთი-ორ იღეთს.

ზიატრისი: მინი, როდოდფო, ეს მარაღა კარგი მოკრივეა, შეუძლია რაღაცეები გასწავლოს.

როდოდფო, (შეშვრთად): ხო, მაგრამ, რომ არ ერიც... (ედომან გადაგვამს ნამიჯს).

ედო: დიდი ფიქროსუთა არ უნდა, აწიუ ხედევი. აი ანე, ხედავ? ხო, სწორია. მადიან კარგი, ნარცხენა ცოტა ზემოთ, მარცხენათი უნდა იტყ-მათ და იმიტომ, ცოტაც. ხო, ეგრე. (ნახად მოუცავუნებს მარცხენა ხედას როდოდფოს სახეზე). ხედავ? შენ რა უნდა ქნა? რა უნდა ქნა და არ უნდა დამარტყმიფინო, დამოცე, როცა აი ასე წამოგად, იწინ... (როდოდფო ედოს მარცხენა ხედას იყერივს). ე! უყურე შენ! ძალიან კარგია. (როდოდფო იციმის) ვიწინა! ანდა შენ შემომიტიე. მინი, ხო!

როდოდფო: მე ვერ გავარტყამი, ედო.

ედო: ჩუ მიტრთხიდევი, ვამარტყვი. მინი, გარყენებ რას ქვია დაცვა. (რო-დოდფო სიცილით მოუქნევს ხელს. სხეუმიც აყვებთან სიცილი). ეტ-რე. ედე. აი აქ, ნიკაპში, (როდოდფო უფრო კონადად უქნევს მუშტს). ძალიან კარგია!

ზიატრისი, (მარკო): რა უოჩადი მიწია!

(უკან სტენვახტრელო ხედას კარა რიფოღვას.)

ედო: მართლა მავანია! ამა, ბიჭი, ჩააქსოვე მთელი ძაღა, სუბ ურთია ვერ ნატყენ. (როდოდფო, მთელი მომდომებითა, მოიქნევს ხელს და მარ-ტყანს ედეც ნიკაპში). აი მასე, ეგ არი!

(უკან სტენვახტრელო ხედას კარა რიფოღვას.)

ედო: ეხდა მე დავარტყამ და ეცადე იციდო, მზადა ხარ?
ქეთინი, (შეშეკოთეული): რას შეტყობიან?

(ედო და როდოდფო მსუბუქად იტყამენ ერთმანეთს ხელთათმარებზე.)

ზიატრისი, (მეგობრული გართობის მეტის ვერაფერს ხედავს მოედ ამ სვე-ნაში): ასწავლის; ნახე, რა კარგად ვამოსდის!

ედო: ამა! მტერს მოხვდა ამისა ბედი! უბედური დარტყმა აქვს! (როდოდფო კრახილავ არტყამს). აი ეგრე! ერდა მიფრთხილი, დამოცე! (ედო მარცხენა ხელით ცრუ მოძრაობას აკეთებს და მარჯვენას ურტყამა. როდოდფო შეშარბადდება. მარკო ფეხზე წამოდგება).

ქეთინი, (როდოდფოს მიუახლოვდება): ედო!

ედო: რა იყო? არაფერი არ მომადარა. ვატყინე, ძმაკაცე? (ნიკაპზე ოსვამს მუშტს).

როდოდფო: არა, არა, არ მიტყენია. (ედოს, გამოცოცხებული, ღიმილით): უბრალოდ, არ ველოდი.

ზიატრისი, (სავარძლისკენ მიათრევს ედოს და ძალით სვამს): საკმარიაა, ედო! მარჯვლი დღის კვალთაზე ძალიან კარგია.

ედო: ნამდვილია. (ერთმანეთს უსვამს მუშტებს): მათ ნიგარი დავგვმა. კაჭუჭში ეტყობა. კადეგ ბევრი რამე უნდა გასწავლო.

(მარკო ახლ მოლად ღარწმუნებული უქნევა თავს.)

როდოდფო: ქეთინი, მოდი ვიყეყეყათა. (ხედში ჩაკიდებს ხელს, ისევე რი-აუნ მუსიკას, ისვის „ქალადღის თოჯინა“).

(როდოდფო წიღზე შემოხედას ქეთინს ხელს, ცეცხლს ჩაფიქრებული ედო

საგარბელში წინ, მარჯო სკამს, ოღონდ ვის წინ დაეგმის, უსაბუთოდ და ვეღ შესცდებიან.

მარკო: შევძებნა ამ სკამის აწევა?

ედი: ვერ გავიგე? როგორ?

მარკო: ცადი ხედავ. (ჩამოხედული, ერთ ხელს ზურგსკუთხედს წაიღებს, მეორეს სკამის ფეხს ჩააგდებს ძირში, ოღონდ ჯერ არ სწევს).

ედი: კი, რატომაც არა?! (ისიც იგავს იმეორებს. სკამი ოდნავ ასცდება იატაკს, მაგრამ ვერაფერია და ძირს ენაცვლება). მიპოვა, ძნელი ყოფიდა, ხო იცი! არ გეგონა. (ერთხელაც სცდის, ისევ უშედეგოა). ეტყობა, რაღაც კუთხე უნდა მოუძებნო, არა?

მარკო: შეხედე. (იჩოქებს, სკამის ფეხს ჩააფრინდება და დიდი დაძაბვის ფასად, შედ-ნება მაღლა სწევს სკამს, მერე ფეხზე დგება, იმართება და თავსზემოდ რომ ააწევს სკამს, როდოღყო და ქეთრინი ციკვას თავს ანებებენ).

მარკო და ედი პირისპირ დგანან, მარკოს მთელი სხეული დაძაბვითა, თვალები უღიაკს, კისერი ვახვევია, სკამი იარაღავით შეუძარ-თავს ედის თავსზემოდ — სახეზე თითქოს მუქარა აწერია, რაც ყან-დათან გამარჯვებულის ლამილში გადარზდება. მისი შემხვევარე ედი დაძვინავად უკვე აღარ იღიშება.)

ფ ა რ დ ა

მეორე მოქმედება

(სცენა ჩათვლება. აღოცურთ თავის კანტორაში მარკოსთან უსს).

აღფიერი: ოყდასამ დეკემბერს, გემის გადმოტვირთვისას, ერთი ყუთი შოტლანდიური ვისკი დაუვარდათ და დაემსხვრათ — როგორც ხედახოდმე საერთოდ ორმოცდამეერთე პირსზე ოცდასამ დეკემბერს, ვისკის გადმოტვირთვისას, ჩვეულებრივ. არ თოვდა, მაგრამ ციოდა, მი-ატრისა საყიდდებზე იყო გასული. მარკო ჯერაც მუშაობდა. მიჰს ამ დღეს სამუშაო არ ჰქონდა; მოგვიანებით ქეთრინმა მიიხრა, მე და როდოღყო პირველად დავრჩით შინ მარტო.

(ედის ხანაში შექვი ენოება: ქეთრინი მავიდასთან დგას და აუთოვს. როდოღ-ყო უხმოდ ადვენებს თვალებს).

ქეთრინი: ხომ არ გშოა?

როდოღყო: არა, არ მშოა. (პაუზა). უკვე თითქმის სამასი დოდარი მატქვა-ქეთრინ, გესმის?

ქეთრინი: მესმის, ყრუ ხომ არა ვარ?

როდოღყო: რა, აღარ გინდა ამასე დაპარაკი?

ქეთრინი: რატომ? იღაპარავე.

როდოღყო: რა იყო, რა მოუვიოდა?

ქეთრინი: რაღაც მინდა გკითხო. შეიძლება?

როდოღყო: ყველა კითხვაზე პასუხს ჩემს თვალებში ამოიკითხავ. თუმცა, ამ მოლო დროს თვალეში აღარ მიკურებ, საიდურლო გაგჩნდა, სუდ რაღაცას მიმიდავ. (ქეთრინი სახეში შესვქერის, თუმცა ეტყობა, სხვა რამეზე ფიქრობს). რა უნდა გკითხა?

ქეთრინი: ვთქვათ ეს, იტალიაში ცხოვრება მოგიწოდოყ...

როდოღყო: (ნათქვამის უაზრობაზე ეღიშება): ვინმე მდიდარს მიყველი ცოლად?

ქეთრინი: არა, სამუდამოდ რომ დავსახლდე იქ, შენთან ერთად...

როდოღყო: (მისი ლამიდი უკვადოდ ქრება): ეს როდის?

ქეთრინი: როდის და, როცა ჯვარს დავიწერთ.

როდოღყო: (გაოცებულად): შენ რა, იტალიელი გინდა ვაბდე?

ქეთრინი: არა, მაგრამ უზაგისოდაც შეიძლება იქ მიყვოვრა. მყვრი ამც-ნიკედი ცხოვრობს იტალიაში.

როდოღყო: ესე იგი, სამუდამოდ გინდა გადასახდე?

ქეთრინი: ხო.

როდოღყო: (ედის საგარბდისკენ მიდის): ხუმრობ!

ქეთრინი: არა, სერიოზულად.

როდოღყო: ეს რამ გაფიქრებინა?

ქეთრინი: რა ვიცი, შენგან სუდ ეს მესმის, ასეთიყო, ისეთიყო...

როდოღყო: ნაშავირებ!

ქეთრინი: დედას გცფიცებო.

როდოღყო: (ნება უაზროდება): ასე უფულოდ, უსამსახუროდ, უარაფროდ რომ ჩავიდე იტალიაში, თანაც შენიდანაც... მღვდელს და ექიმს ილაუბა-ხებუნ, ნაღდავ გიყად გამომაცხადებუნ.

ქეთრინი: ვიცი, მაგრამ მანც მგონია, იქ უფრო შედნიერები ვიქნებით.

როდოღყო: უფრო შედნიერები კი მაგრამ, რას შეკამ? მარტო სუფთა მავრი ვერ ვაკაბლომს.

ქეთრინი: შენ შევძებნა მომღერადი ვახდე, რომში ან...

როდოღყო: რომში! რომი სავსეა მომღერდებით.

ქეთრინი: მეც ვიპოვიდი რამე სამსახურს.

როდოღყო: სად?

ქეთრინი: ლმერთო ჩემო, დავიჯერო საერსოდ არ მსახურობს თქვენთან ხადი?

როდღაღო: იქ არავითარი სამაბრძოლი არ აჩვენებდა! არავითარი, არანა-
ინი!.. არა, მაინც ვერ გავიგე რას მიღამარაკებდა. ამ მდიდარი ქვეყნი-
დან წავეყვანო და იქ სილათაკეში ამოგხადო სული? ეგ გონდა? (სი-
ტყვეობის პოვნა უჭირს). უკანასკნელი გარეწარი უნდა ვიყო, ასე რომ
მთვსებე. ორ წიღიწაღში დაბრუნებები შამშიდისგან. ჩემი ძმისშვილ-
ში რომ ატირებდებიან ხოლმე, ძველს ნახაბში ასმევეხ შიშიდის მო-
სატყვევებდა. შენ რა, არ გჯერა რასაც ვიყვები?

ქეთრინი, (ჩუბაღ): ელსი მემინია.

(სიკრე მარტა).

როდღაღო, (უფრო უახლოვდება): სულ აქ კი არ ეცხობოვრებო. ამბობენ
მოქალაქე როცა გავხდები, სადაც მენდომება იქ შემეძლება მუშაობა,
სამსაღობსაც უკეთესს ვიშოვი, საკუთარი სახლიც გვექნება! დაჭი-
რას არ შემიწოდებს, აქამდე მოვახერხებდი რაღაცას.

ქეთრინი, (თავს ეჩვენებს): ერთი რაღაცე მოთხარი. ოღონდ გუფრეფიდაღ-
ვთქვასო, იტალიაში მოგიხდა დაბრუნება, მაინც გენდომება ჩემი ცო-
ლად შერთვა? დაფუძვალ, ვთქვამთ...

როდღაღო: ეგ მარტა შენ გაანტყრესებს თუ იმას?

ქეთრინი: მე მინდა ვიცოდე. ძალიან მინდა.

როდღაღო: უნაფროდ თუ დაბრუნდები? ცარიელ-ტარიელი?

ქეთრინი: ხო.

როდღაღო: არა. (ქეთრინი სულმტკადიდებუდი შესცქერის). ნაშინ არა.

ქეთრინი: არ შემიბრთავდი?

როდღაღო: არა! იტალიაში თუ მოგვიწევდა ცხოვრება ასე გალუტობდები,
არ შეგინთავდი. მე მინდა ჯერ ამერიკის მოქალაქე გავხდე და მერე
შეგირთო ცოლად. იმასაც ეგბე გადავყი. ანდა მე გიტყვი, ხო, ვე-
ტყვი! (გამრახებუდი იწყებს ოთახში სიარულს). ისიც უთხარი, ლა-
სხვათა შორის, შენც იცოდე, რომ მე მათხოვარი არა ვარ, და არც შე-
ნა ხარ ღარიში უმთავრანტისათვის სამადლოი ვადებუდი საშუქარი.

ქეთრინი: კარგი, ნუ გაგაყვები.

როდღაღო: გამაგიფე და!.. (ქეთრინისკენ მიდის). გგონია გაჭირვება
ეხვედრებს მაკისრებინებს? ჩემი ძმა შეიძლება მართლა სასოწარ-
ქვეთილია, ოღონდ მე — ნურას უკაცრავად. შენი აზრით, მთელი
ცხოვრება მარტო იმიტომ დავისვამ კისერზე ქაღს, როგორმე
ამერიკის მოქალაქეობა მივუღო? დიდ დამბავი! შენ გგონია, იტალი-
აში არ არის მალადი სახლები? ედებტრონი? ფართო ქუჩები? დრო-
შები? მანქანები? ჩუკნათან მარტო სამუშაო არ არის, ამერიკელია
იშისთვის მიხდა, რომ კომუშათ! ეგ არის თქვენი ვრთადერთი სე-
ტრება — სამუშაო, რატომ მომაყენე შურაყხყოფა, ქეთრინ?

ქეთრინი: რას სუდელო?

როდღაღო: უფრო მიყვება რომ ვიყუებ. დავიჯეოს, მართლა ასე გეში-
ნია იმისი?

ქეთრინი, (საცაა ატირდება): არ უცი.

როდღაღო: ჩუბი გჯერა? შენ, შენ თუ გჯერა ჩემი?

ქეთრინი: იცი... სიკეთეს მეტი აწაფერი მახსოვს ედისგან შენ ან იე-
ნობ. იმაზე კეთილი, იმაზე ძვირფასი არაუნ მეგულებოდა. იმსე
უკეთესი. ანდა დამის ცოცხლად შემჭამოს, თან უვდება მეჭად თვი-
თონფე განიცდის. დაწმუნებუდი ვარ. მე, უბრალოდ... თან მარტავე-
ნია, არ მინდა გული ვატყინო. რამევენდებ მილიქრია, ჩემ ქორწილში
რა შედნიერ: და გამარბუდი იქნება-მუთქი... ბოლოს რა გამოვიდა?
ედე და ღამე იღბინება, სულ ცუდ ხასიათზეა, ვერ დავიღამარაკები...
(ტირიღს იწყებს). უთხარი, იტალიაში დაბრუნდები-თქო. იქნებ და-
ვჯეროს, გული მოუბრუნდეს... ხომ სვეები, რატომაც ვეუბნები?
ბედნიერი მიხდა იქოს; მე... რა ვენა, ძალიან მიყვარს, აღარ შემიძ-
ნია ასე!

როდღაღო: რა გატირებს შე სუდელო? კარგი, ქეთრინ, გვეყოფა.

ქეთრინი: მიყვარხარ, როდღაღო, მიყვარხარ.

როდღაღო: ამა რისი გეშინია?! შენ გგონია, მიგტყიანებს?

ქეთრინი: ნუ დამცინი! მთელი ცხოვრება აქ ვაგატარი... ყოველდღე რე-
დავდი, დიდი საძახტურში მიმავადს, საღამოს უკან დაბრუნებულს.
აღვიღია, უბრალოდ შეაქციო ზურგი აღამიანს და უთხრა, ვათავდა,
ფლვიდან ჩემთვის აღარაფერს ნიშნავს?

როდღაღო: ვიცი, მავრამ...

ქეთრინი: არ იცი! არავით არ იცის. ბავშვთ აღარა ვარ და ვაყიღებით იმა-
ზე მეტი მესმის, ვიდრე თქვენ გგონიათ. რიტრისი სულ იმას მერი-
ჩინება, ტარი ხარ უკვეო, არადა...

როდღაღო: ხო.

ქეთრინი: მაშინ თლითონ რატომ ავიწყდება თავის ქაღობა? მე რომ ვინ-
მეს ცოდი ვიყო, მარტო ქმრის გამედნიერებაზე ვიფიქრებდი. მთელი
ედე კი არ ვიმუშალებდი. კაცი თუ უკუენებოდა, დარდი უნდა გა-
უქარვო, უნდა მოუსმინო, ატქმევირო რა აწუხებს, დააწყნარო... მე
უთქმედადაც ვხედები ხოლმე როდის შია, როდის სწყუწნია... ისიც ვი-
ცო, ფეხები როდის ტკივდება. მოკვდე, ძალიან კარგად ვიცი რომ და არ
შემიძნია ანდა უკლებ ზურგი შევაქციო, უცხოსავითა... ანდა რატომ,
რისი გულისთვის უნდა მოგიქცე ასე?!

როდღაღო: ქეთრინ, მე რომ ჩიტი ხედი იხილდე, მერე იმას გაყრენა
მოუნდეს და არ გავეშვა. რა ვენა, ძალიან მიყვარს, არ შემიძნია-
მეთქი — სწორი იქნება ჩემი სატყვიელი? მე ხომ არ გეუბნები, უნ-

და შეიჯავრო-მეყოფი, მაგრამ ადრე თუ გვიან მაინც მოგიწევს გაფორნა, ასე არ არის? პა, ქეთრინ?

ქეთრინი, (ჩუმიად): მომხსენებელი.

როდოღო, (გულში იხუტება): ჩემი სუფელი, პატარა გოგო.

ქეთრინი: მასწავლე, შე არაფერი არ ვიცი. (ტირია). მასწავლე, როდოღო, მომიხმარე.

როდოღო: წამო, იმ ოთახში ვავედეთ. როგორც იქნა, მარტო ვაგრობით... (სამძინებელი ოთახისკენ მიყავს). და ადარ იტიპო იცოდე.

(ქეთრინი შეესწავლა მამისე ვეიც გამოჩნება. ნოტილია, ბაზალთი მთლის კბეხ სათავეს. ოთახში შესულთ, ირავლიე ჩხელია. ვერ ერთი ვაზიდან იღებს ბოთლს, ვერე მდობრდან. ბოთლებს მავიდაზე ფეხს შესაძე ბოთლი გულის კბეხდან ამოაქვს. მავიდაზე განდილ კბეხს ოი უთოს დანახავს, ნია. უთოს ხელს დავლებს.

ვერე ვარბახისკენ ჩურჩათ შეტრიალდება და სტუხოს სიღრმეში იხუდება.

ვეი: მიატრის! (სამზარეულონ გამოდგმული კარისკენ მიდის, შეიხედავს). მიატრის! მიატრის!

(სამძინებელი ოთახიდან ქეთრინი გამოდის; ვეი დაეინებოთ მიატრდება. ქეთრინი კბახს ისწორებს).

ქეთრინი: ღლებ რაღაც ადრე დამბრუნდი.

ვეი: ადრე მოუვათავეთი საჭმე, შობასთან დაკავშირებით. (უთოზე ანიშნებს): როდოღო კბახს გიუთავებდა?

ქეთრინი: არა, ნე თეითოს ვაფთოებდი.

(სამძინებელი ოთახის კარებში როდოღო გამოჩნდება. ვეი დახმავს და უნჩურვად მოეწონება ხელი. როდოღო უხლოდ ვაქვენებს თავს, თან გამოიმდივლად შესცვრის).

როდოღო: მიატრისი დედამისისთვის, საჩუქრის საყიდლად წავიდა.

(იღუბა).

ვეი: რადავე მარგო, აიკარი გუდა-ნაბადი. დროზე, აღარ დამეწაწი. (ქეთრინი მამინე შეტრიალდება, სამძინებელი ოთახისკენ წავა, ვეი მტვავში სტავებს ხედა): შენ საღლა მიმჩმანდემი?

ქეთრინი, (შაშინვან მოეღო ტანით აფახვანებუდი): რე მგონი, მეც უნდა მიგმბმანდე აქედან, ვეი.

ვეი: არა, შენ ვერხად ვერ წახვად! არ მიაგას კი მოუწევს აბანგება!

ქეთრინი: არა, ვეი, ჩემი დარჩენავ აღარ შეიძლება. (ხელს ითავისუფლებს და სამძინებელი ოთახისკენ გადადგამს ნაბიჯს): მიატრე, ვეი. (ვეის

თვალზე ცრემლა შეამჩნევს): არ იტირო. საღმე აქვე, შეწობდა ვიქირავებ ოთახს; ხშირად გნახავ პოლზე. უბრალოდ, აქ ვარჩებმა აღარ შემიძლია. (ქეთრინსაც წასვლება ცრემლი, მამნ ეულაზ ვაპარაკობს უწინდელი მოწვევებითი სიმშვიდით): შენც ხომ იცა? ხომ იცა, რომ აღარ შემიძლია? (ვეის უახლოვება): პოდა, დამილოცე გმა. (მუდარით ვაიწვევან ედისკენ ხედებს): ნუ ვგახარ ასე დანუწკობდი!

ვეი: შენ არხად არ წახვად!
ქეთრინი: ვეი, მე მაქმერი აღარა ვარ და ადარე მინდა რომ ვიყო! შენ...

(ვეის უნებ ველში წახვლებს და მართლო ქეთრინი იმბძვს. ვადავსლდელებს ცვლობს. ტრემში კოცნის გრჩობით).

როდოღო: რას შვებენ? (ვეიღმის ხედი ვაამვებინოს ვეი): თავი დაანებე! ვავეიდი?

ვეი, (სწრაფად შემობრუნდება როდოღოსკენ): რა ვინდა?

როდოღო: ქეთრინი ჩემი ავეოდე! აი, ეს მინდა რომ იცოდე, ჩემი საცოდე!

ვეი: შენ, შენ თეითონ ვილა ხარ?

როდოღო: მავასაც ვაივებ!

ქეთრინი, (როდოღოს): ნუ კამათობ. ვარეთ მომიდადე.

ვეი: მარტე ახდავე ვამავებინე ეინ ხარ! ერთი დამინახვე!

როდოღო, (სიბრაზის ცრემლები ახწმობს): ასე ნუ მუდაპარაკები!

(როდოღო უღისკენ ვაწევს. ვეი უვებ ხელში შობწვედებს — თან კოცნის თან ივენის).

ქეთრინი: გაუშვი ხედი, ვეი! გენმის? მოკვდაც იცოდე! გაუშვი ხედი!

(სახეს წამბაბლოტრინი ვეი და მსიე ხელს ვაუშვებს როდოღოს. ვეის სავჯე ცრემლი წამოსდის, ნავრან მინც დამეინვად უუვრებს როდოღოთ. შეტრუნებული ქეთრინი ვეის ვერ ამოტრება თვალს. როდოღო ვაქვავებული ფეხს ეხოველვითი შესცვრთან ნაბანეთს, ესწვთა რამ ვამველწენე და ახლა ვამბულეში ელოდებთან შროლას ვანახლებს).

ვეი, (ქეთრინს): ხედავ? (როდოღოს): ხვადამდე ვამდე დროს, ხვად კი შეავოდე აქედან. მარტო. ვაოვე? მარტო!

ქეთრინი: მეც მავასთან ერთად მივდივარ, ვეი.

ვეი, (როდოღოაკენ ვადაქენეჭს თავს): მასთან ერთად ვერხად ვერ წახვად! (ვეი ვეღება, აქოშინებუდი; ვერაც ვერ მოუბრუნებია სუდი. როდოღო და ქეთრინი დამწეულები და სასოწარკვეთილები შესავქერიან). ისეთ რამეც ნუ ვამიკეთებინებ, ქეთრინ, რისა ვაკეთებავ

ძალიან არ მინდა. და შენც, ვახვაცი, ჭკუით იყავი. წესით და კანონით შენცა და შენა ძნელ ისევ წყნადში უნდა გადაგვაროთ კონტრეპიუთ. მაგრამ მეცოღეებით. (მარბაცით მიდის კარისკენ, თან როდოდღოს არ აწორებს თავს). არ გუბრით არაფერს, თღონღ ალარ დაშენახთ და, თუ თავი არ მოეძულებია, შეორეფერ თორი არ დაკავთ ამ გო-გოს. (ვაღის).

შეღი ქოქი: და მამიწე ალფერის კანტონში იმყოფა.

ალფიერი: თუდაშვიდ დეკონიშის ისევ ვნახე. ჩვეულებრივ შინ ვქვსამდე ვმუშნებში ხოლმე, მაგრამ იმ დღეს კანტონში შევბრძი, ვიფექი უსა-ტმოღ, ფანჯარიდან ყურეს გადუქროდი... დავანახე... თვით შეშოვიდა და მაშინვე მივხვედი, რატომაც ვითრიე ფერი... სიზმარივით დამნე-უღად კი ვიყვებით ამ ანბავს, მაგრამ მართლა ვავედა ყვედაფერს სი-ზმარს. ჩემი და ედის თრივე საუბრის დროს რამდენჯერმე ისეთი შე-გრძნება მიქონდა, თითქოს დამიდა დანეცა. თითქოს ერთიანად გამო-მეცადა ძადა. (შემოიღის ედი, ძუღს იხდის, სკამზე ფეხმა, ფიქრთანად ათვადივებში იტაუბობას). უფრო თვადეში რადვქეროდი, ვიდრე უს-სამენდი. მართალი ვითხარათ, წესიერად არც მანსოვს რა ვიდაპარაკეთ. მაგრამ, არ დამავიწყდება როგორ ჩამოხხედაა უცებ თთანში როცა შემომხნდა; გვირამბის მიუვავდა თვადები. სისუდეღეს ვამბობ ად-მათ, მაგრამ სარცარი სურვიდი დამეუფდა ბოდიცია გამონეძახა. თუმი-ცა, რა თქმა უნდა, არაფერიც არ მომხდარა საამირო. (ჩუმიდება და ხაწერ მავიჯას დახედავს. მერე ედისკენ შეტრიალდება): მოკდედ, სხვა სიტყვებით თუ ვიტყვი, არსად არ არის წამსვედი?

ედი: ჩემ ცოლს უნდა ჩვენთანდე, სხვენიშ აქინავებინოს თთან. მეზომ-ღის ქადთან.

ალფიერი: მარკო რას ანბობს?

ედი: არაფერს. მის მაციუშივით. ძალიან ჩუმი კაცია.

ალფიერი: იმინათვის აღმათ არც უთქვამით არაფერი, არა? რაც მოხდა.

ედი: არ ვიცი; მარკოსგან რას გაიგებში..

ალფიერი: შენი ცოლი, რას ამბობს?

ედი, (ამ საკითხზე დიდი ხალისით არ დაპარაკობს): ჩვენ სახდში საყრ-თოდ ალარაუნი დაპარაკობს მანრედამინც ბევრს. თქვენ რას მე-ტყვი?

ალფიერი: კი მაგრამ, არაყოთარი დამამტკიცებელი საბუთი შენ არა გაქვს, მრადს ვერაფერში დასდებში... პირიქით, შენი ნდაპარაკევით თუ ვიმი-სჯეღებით, ისევ შენ დატაკებინარ და იმას თავიც ვერ დაუცავს. ხე-ღი ვერ გაპამეშინაო, არა? ასე არ მითხარი?

ედი: მეღ მანდა ვარ — რადად უბეუბრება ტირის-მეთქი! თუ კაცს გინდა,

სედს როგორ ვერ გაამეშინებში... ძალიან თუ მოინდომებ. თავიც რომ თავიცა, ის არ დაგხებდებია უმბოღევედა. იმან კიდევ, ყურები ჩამო-ყარა... რაშია დაპარაკი! ვიცი, მატონო აღფიერი, მე რომ ვგრძნობ ვერ არის იმის ავემე კარგად...

ალფიერი: საერთოდ რას წამოიწყე შეველი ეს ამბავი, ედი?

ედი: კოვოსთვის რამ მიტყენებინა, რასაც წარმოადგენს ის ეპოტონი ერთხედ და სამიუამოღ რომ დამერწმუნებინა! დედამონი საფდავში გადატრიალდება აღმათ! (გაჭირვებით ერევა თავს): ახლა რა უნდა გქნა? მითხარით, მასწავლეთ გამოსავალი.

ალფიერი: მართლა თქვა, ცოლად მივყვებით?

ედი: მითხარა, კი. როგორ მოვთქვ?

(ჩუმი ვაღი).

ალფიერი: ჩემი მოლო სიტყვა ესაა, ედი. შენ კინდა დაიჯერე, გინდა ნუ დაიჯერებ. ეს უკვე შენი საქმეა. ვერც მორადურად, ვერც იურიდიუ-დად ვერ გააჩერებ, წინ ვერ აღუდგები. გოგოს თაღისუფადი ანჩევა-ნის უფლება აქვს და ამ უფლებას ვერაინ წაართმევს.

ედი, (მრბდება): ვერ დაიჯერო, რაც მე ვითხარით?

ალფიერი, (მკაცრი ტონით): გავიგე და სწორედ შენი ნათქვამის პასუხად მოგახსენებ! მე არა მარტო ვითხარებ ვამსუბობ, ვაფრთხილებ კი-დეც — კანონი მუნებაა არ ეწინააღმდეგება! პირიქით. კანონი მხო-ლოდ იმის სიტყვიერი გამოხატულებაა, რაც მუნების ნებით შეიძლე-მა მოხდეს. როცა კანონი უვარგისია, ამის მიხეზი ისევ და ისევ მი-სი არამუნებრიობია. ამ შემთხვევაში, ნამდვიდად მუნებრივია და შენც თუ ვკავის შეჩერებას მოინდომებ, წავდეკავს და ეგ იქნება. გა-უშვი. დალოცე ის გოგო და გაუშვი. (სცენის მობობდაპირე მსახის მკთანდად ნათლება ტედეფონის ფიხური; სუსტი, მოცისფრო შექით. შემდამეშვიდი ედი ფეხზე დგება). ადრე თუ ვეიან, ჩემი ედი, მანდ ვამოურინდება მოხონელი. (ედი წასვდას აპირებს, შეშფოთებულ ალფიერი ფერზე წამოიჭრება). შენიანი აღარ დაგჩრება ამქვეყნად, ედი! ვისაც შენი გაგება წყუფდია, ისიც კი შეკაქცევს ზურგს, ისიც კი გაგანტყუნებს, ვინც შენსავით მოიქცეოდა შენს ადვიდას! (ედი უსიტყვოდ მიდის). დაიფიყე ყვედაფერი, ედი, ამოიფდე თავი-დან! (ედიხ კვადდაკვად ალფიერიც მნეღში შედამოჯებს).

(ტედეფონის ზიხტი უფრო მკაფიოდ იკვეთება სცენაზე. ალფიერის კანტონში შექი საბოლოოდ ქრება: ზიხრთან ედი გამოინდგება).

ედი, (ფიხუნში შედის, რეკავს): სანიმგრაციო ბიუროს ნომერი მითხარით

თუ შეიძლება. გმადლობთ. (ნომერს კრეფს). განცხადება მაქვს გასაკეთებელი. არადგადური ემიგრანტების თაობაზე, ომნი არიან. დიასპორა, სტრუქტურა, სტრუქტურა, ომნიას ომნიონი, სწორია. პირველი პარტიული. პარტიული? (გაჭირვებით): მეზომელი ვარ, არა... პარტიული?

(გრძობს... კიდევ ერთხელსაც რაღაცას. მაგრამ უფრო უფროსს ეძებდა. ზნეობა და სწორება იმ წესის გამოვლა. რაღაც ქუჩაში მათი და დღის გამოწვევას).

დუნი: წამო, კვლევი ვითამაშოთ, ეცო!
ელი: არა, მინ მივდივარ, შეჩვენება.
დუნი: რა ცხვირ-პირი ჩამოგტორის?
ელი: კარგად იყავით!

(დუნი და მათი მარჯნეულები, ელი თავის გაგონებას, ნერვოზული-მორბევა და მან შედის, ბანაში შექცნობა. პარტიული სწორული პარტიული სწორული სწორული სწორული და უფროსს აღაგებს).

ელი: სად არის ხაღები? (პარტიული არ პასუხობს). ხაღები სად არის-მეტევი, არ გესმის?
პარტიული: (ქვემოდან ასედავს, დადღივი, შეშინებული, ცუდის მომლოდინე, მაგრამ თავი ცდილობს შიშის გულმოდგინედ დაძალოს): 'ხევით ავიყვანე, ღვინიდან მისის დონდროსთან იცხოვრებენ.
ელი: რას მუშაობენ?! გადამარგდენენ?
პარტიული: კი, გადამარგდენენ.
ელი: ქუთონი სადღა? ისიც იმისა გაყვა?
პარტიული: ბაღისპირები აუტანა.
ელი: ექვ იგი, იმათთან არ გადასულა.
პარტიული: აღარ მინდა. მოწყინდა. აღარ შემიძლია. დავიღაღე.

ელი: კარგი, კარგი დაწყნარდი.
პარტიული: სიტყვა აღარ გამაგონო, გესმის? სიტყვა!
ელი: მოიცა, რას თუბოუბენ? ვინ ჩამოიყვანა, მე?
პარტიული: ბოლიში ვიხედი, პარტიული, ჩემი პრადო! ნეტა მოემკვდარიყავი და ან მეთქვა ჩამოიღო-მეთქი. ნეტა მოემკვდარიყავი.
ელი: შენი ჭირიშე ნუ მოკვდები, არ არის საჭირო! ოღონდ კარგად გასსოვდეს ვინ დაპარტივა! მეტი არაფერი. (მოუსვენრად მიდი-მოდის). რაღაც უფლებები მეც მაქვს ამ ოჯახში. (ერთხანად აფორიაქებულია, ხედება ცოდის საყვედურების სამართლიანობას, მაგრამ აღიარება უჭირს). ბოლოს და ბოლოს, ჩემი სახელია!

პარტიული: რა გინდა ჩემგან? ხო გადავიდნენ, რაღას მყარნი?

ელი: პარტიულიცემა მინდა, პარტიულიცემას მოვიხსოვ...
პარტიული: ეუშოვე მინა, ვაჭირავებინე და ვაკუშივი, მეტი რა ვენა? არა-ვინ არაფერში აღარ გეცოდება.

ელი: (ისევე მიდი-მოდის, ტურს იკინებს): არ მომწონს შენი დაპარაკი, პარტიული.

პარტიული: რა ან მოუწონს? რაც ვიხსოვდა, ის ვადაკეთე და ახგანის გაპარევი. რითი ხარ უყმაყოფილი?

ელი: არ მომწონს-მეთქი! როგორ შედაპარაკები? ან როგორ მიყურებ! ეს ჩემი სახელია. ის როგორ კიდევ ჩემი გაზრდილია და პასუხისმგებელიც ჩე ვარ ყვედაფერზე.

პარტიული: ნავიტიომ ჩაგდე როდოდუმ იმ დღეში?

ელი: რა დღეში ჩაგადე?

პარტიული: თან ქეთონის თვადნი... ძალიან კარგად ივი, რაზეც გუშინებ-მი. იმის მეტე კანკალებს საწყობი ვოგო, ღამე ეულარ დაუძინია. ეგ არის პასუხისმგებლობა? ასე ვუაძის?

ელი: (ჩუმად): იმ მიწს რაღაცა უმედურება ჭირს, პარტიული. (პარტიულის ხმას არ იღებს). ვაივე რა ვითხარი?

პარტიული: მოჩრა, დავინთავრე მე დაპარაკი. აღარ მინტერესებს. (თავის საქმეს უბრუნდება).

ელი: (ვირლიანდების დაკვეცვაში უხმანება): მინდა ერთი დავახდეთ მე და შენ ამ დღეში! და პასუხობოდ ვაქარაკიოთ. ყვედაფერი, პარტიული, ერთხე და სამუქამოდე.

პარტიული: ჩემთან არაფერი ვაქვს გასაკვევი, ისედაც ვარკვეული და ნათელია ყვედაფერი. მოდი, ახლა ისე მოვიქცეთ, ვითომ არაფერი მომხდარა, მორჩა და ვათავდა.

ელი: მე პარტიულიცემას მოვიხსოვ, პარტიული, და შენც მშვენიერად ხედე-ში, რასაც გუშინები.

პარტიული: ვერ ვხედევი. რას მუშაობენ?

(აუხა).

ელი: (უკვე დაუფარავად ამბობს სათქმელს): მე თვითონ გადაწყვეტი, როდის როგორ მოვიქცე დოგანში... და საერთოდ...

პარტიული: კი, მაგრამ, როდის იყო მაგაზე სიტყვა დამკვდენია?

ელი: დავცდენია, ძალიანაც დავცდენია, ყრუ არა ვარ. აღარ მინდა ამაზე დაპარაკი. რაც მინდა — ვაკეთებ, და რაც არ მინდა — არა.

პარტიული: ძალიან კარგი.

(აუხა).

ელი: ადრე სხვანაირი იყავი, პარტიული. სულ სხვანაირი, ყვედაფერში.

ბიატრისი: ნუ ან შევცვლივარ.

ედი: ასე არ წამყვარდებიოდი ხოლმე ყოველ სიტყვასზე. მოდო ობი წიღობ ადარც ვიცი, რაღას რაზე მონყვამენი. აქაურობა ტირის დაუშნაქსა და მზეც სამაზნევე ვიქაუცი.

ბიატრისი: კარგი ურთი...!

ედი: არ უნდა მავას კარგი ურთი! მე სამართლის გეუბნებო. ცოდეს ქმარის უნდა სჯულოდეს. თუ უამრობ, იმ ბიჭის რაღაც სჭირს-მეტეტი, არ უნდა შევცე ბიჭის და კამათი არ უნდა დამაწყოს.

ბიატრისი: ეს მავამ, შენ რა იცი, რაზე ატყობ?

ედი: ვიცი ადნათ. აბა, ვჭორობო?! დაეინათე თუ არა, მამინვე წყაბატივე რაღაც უმედეგებია. და სხვათა ნობის, დიდი უსამართლობაა როცა მე-უბნებო, საერთოდ არ გინდა გათხოვდესო. წიღებზე ღებს ვიღვამიდი, თლონდ სტენოვარაფია ისწაგდოს, უკეთეს ხაღბში გაერობს, წესიერ საზოგადოებაში მიხვედეს-მეტეტი. გათხოვების წინააღმდეგი რისი ვიყო, რატომ მორცხვადე თავეს? მოგვეს ასე მღვამარაქვით, თითქოს მანთდა დასამედეო გიყო ყარ.

ბიატრისი: თვითონ ბომ მოსწონს?

ედი: ბიატრის, ის ჯერ ბავშვია, რა იცის რა მოსწონს?

ბიატრისი: შენთვისაა ბავშვი. შენ გამოკეტილ სახლში. ათასჯერ ვიკბარო უამც.

(მარჯვ.)

ედი: კარგი. რაც უნდა ის ქმას, სადაც გაუხარდება, იქ წავიდეც ხოლმე.

ბიატრისი: ახლა ადარცადა ადარც უნდა წასვლა. უკვე მადიან ვინაშია, ედი.

(მარჯვ.)

ედი: ვთქვამ და, გაყვამი. უთქვამ შე ურთბარი...

ბიატრისი: იმ ყვირამი დაჭორწანებას აბიბებენ, ედი.

ედი: (მოსწვევით მიაბნურებს თავს ცოდისკენ): თვითონ გითბა?

ბიატრისი: რემი რჩევა თუ გინდა, მიდი და ვაზ დაუდოდე. მე მგონი, ახლა, როცა ყველაფერი იცი, უფრო ჭკვიანურად მთავრდები.

ედი: იმ გვირამი რა ექსპრება?

ბიატრისი: სულ უშინაოდა, როგორღო არ დაიჭირებო; ასე მოქალაქეობას უფრო მადე მიიღებ. შევგანყმუდოა ის გოგო, ედი. გარდა (ედი წამოგვება, მოუყვანდა მიდი-მოდის). რა მოხდება, ტყვილიც დაედა-პირაჯო? დაწმუნებულად ვარ, რისას ისეც ასეველებარ და უფარბარ და თავის საუბოთესთ მეგობრადაქ გთვლის. (ედი მიტრება, იატაკს დასცმუნის). შენ ადგილას დაეპირებოდი, ჭორწინდში მოვადლო...

ედი: შენ ვთხოვა ურთბარი?

ბიატრისი: ძალიან ვაუხარდებო. იმის თქმა რაც მინდა?! ჩვენც ვაყვარ-თით ერთი სადილი. რაღაც, გაცილებასავით. მა? (ცხოვრებაში იმედე-ნი გაჭირდება შეხვედმა, რაზე კარგი მანც დავამასსოვროთ. რას იტყვი? გულში ჯერაც ისეც უყვარბარ, ედი. მე ვიცი. (ედი მთელი პადით იტყვის თავადებზე თითებს). რა იყო, ტირი? (მისუხლოვდება, ხელებში მოიჭწყვდეს ედის ხაზეს). მიდი... მიდი და ურთბარი, მამა-ტიო-ექო. (მედა საბოლოოდან ქეთრინა ჩამოდის კიბეზე). ავე... მითის მიდი, ხედი მანც ჩამოართვი.

ედი: (სწრაფად გაყვდება ბიატრისს): აბა, არ შემოძლია, არ მემიძლია მამასთან დაღამარაქვება.

ბიატრისი: ედი, ძალიან ვთხოვ, შეუბრდეს; ქორწილს ნუ ჩაუმიწანებს.

ედი: წასვდა, ცოტას ვავედი.

(სცენის საღმრისკენ მიდის, სავალიდან შეჰყის ჩამოდის. შემოვა ქეთრინა და მისეც სამაზნეველი თათბარს დაადერებს თავს).

ბიატრისი: ქეთი... ედი, არ წასვიდე, მოივა ერთი წუთი. (გრძობით მოხვევს ქეთრინს ხედს). მოდი, ქეთი, შენ თვითონ სთხოვე, საყვარელი.

ედი: არ არის საჭირო, მე... (წასვდას აპირებს, მავამ ბიატრისი მუხრებებს).

ბიატრისი: მოივა, რაღაც უნდა ვთხოვოს. ურთბარი, ქეთი, ნუ გვირდება. სტუმრები გვეყოლება, წყურღობას ვაუმართავთ! რა ექნათ ახლა, შეგუჯავროთ ერთმანეთი, ცოცხლად დაეჭამოთ? რას ანობიდე, ქეთი!

ქეთრინი: მე ვთხოვდები, ედი! ჯვარისწევა მამათისთვისაა დაწმუნდო... თუ მოხვად.

(მარჯვ.)

ედი: კარგი ბატონო. მე შენთვის მიიღო სიკეთე მანდოდა. როგორც უკეთესი იქნებოდა... ადმათ ყვეტი არ გეპარება.

ქეთრინი: სო. (ისეც წასვდას დაამარჯებს).

ედი: ქეთრინი! (ქეთრინი მისკენ მემოჭრუნდება). სწორედ ამწუთას ეუ-უბნებოდა ბიატრისს... საღამოობით ხაღმე წასვდა თუ გინდა, აი, მავადითადა... მთკიდე, მე თქითთნაც ვხვედები, რას ადგეში ვამო-გამწყვდია. მოდოს და მოდოს, იმის მეტი კალი არც ვაჭირებო აქამ-დე, არა? ხოდა, ახლა როცა სამამბური დაიწყე, ადმათ ხაზეს შეხვედ-ბი, წყარეც ყმაწვილებს დაუახლოვდები, სიგინიარად შეხვედაც ყველა-ფერს, ასე არ არის? ეგ საე ვადავებო, ჯერ ორივე მავშეყვია სარას.

რა გეჩქარებათ? ცოტას შიობზე-პიობზედაც, ცოტა კიდევ წამოიზრდე-
ბი, იქნებ ებ-ორ თვეში შენ თვითონვე გაგვცინოს. უფრო სწი-
ბად, გაგვიკვირებს, რამ ნომარონა ეს ბიჭო.

ქეთინი: არა, ჩვენ უკვე გვედაფერი გადავწყვიტეთ.

ელი: (მღუღვარეუდ): ქეთი, მოხდა ერთი წუთი.

ქეთი: არა, აღარ გადავთქვამს...

ელი: კი, მაგრამ, შენ ზომი ჯერ სხვა მიჭის არც დაღამადაც იმხარ, ქეთი! რა
გადაწყვეტილებაზე დაპირდები, რას არ გადათქვამ?

ქეთინი: არ გადავთქვამ! სხვა მე არაფერი მინდა.

ელი: დავუშვავთ და გაივებს, უკანონოდ რომა ჩამოსუნი? დიჭირებს?

ქეთინი: ამიტომაც ვჩქარობთ. დაგეგმონივნივით თუ არა, თვითონვე
მივა ხადაც საჭიროა და მადე მოქალაქეობასაც მიიღებს. მე ვუპლა-
ფერი ვადავწყვიტე, ელი. მამატიო, ასეა. (ბიატრისა): შეიძლება იმ
მიჭებოსთვისაც ავტონომი ორი შადიშისპირი?

ბიატრისი: კი, ამა რა?! ოღონდ მერე არ დაავიწყდეთ ჩემვან რომ იმა-
თხოვრებს.

(ქეთინი აბიჭებულ თაბში ვადა).

ელი: რა, სხვა მდგომარეობაც ჰყავს?

ბიატრისი: ხო, ორნი კიდევ არიან, ახლახან ჩამოვიდნენ.

ელი: ჩამოვიდნენ? მოიყა, საიდან ჩამოვიდნენ?

ბიატრისი: იტალიდან. დიშარი ზომი ილი, ყასაში? იმის ძმისმეგლეში არ-
ან. ვუშიმ იქონავეს ბინა, შე არც ვივოდრი. მერე გავიგე, მარჯო და
როდოდოც რომ ამარგვინენ შემოთ. (შემოდის ქეთინი, ორი შა-
დისშისპირი უჭირავს, ვასახევედღესკენ მიდის). უფრო მხიანდულად იჭ-
ნებთან, არ მოიწყენებს.

ელი: ქეთინ! (ქეთინი კართან ჩერდება, ელი ერთდროულად ორივეს მი-
მართავს): აქვე რა, ტვირნი პაერთოდ აღარ შევრჩათ? ვილაც ორ
უცნობ კაცთან ერთად უნდა აცბოვროთ?

ქეთინი: რა მოხდა?

ელი: (თან შიშით და თან სიშინაობით): რა მოხდა! რა იციო, ზომ იმ ში-
შეშს უკვე კვადში არ უდგახ ვილაც? იმათ ასაყვანად მოვდენ და
მარჯო და როდოდოც მერჩეობათ ზედში! სარქაროდ შოამორეთ ორ-
გორმე აქაურთთან!

ბიატრისი: კი მაგრამ, უკვე ამდგმე ხანია აქ არიან...

ელი: იქნებ რა მიტრები ყავს დიშარსა? ვინ იცის, რანდენი ენმე ჩაიჭ-
ტყამს სიამოვნებით შურგში, ყვანას?

ქეთინი: ამა რა კქნა?

ელი: ჩვენ უნანში გასაქონავებედო თვანების შეტი რა არის! ვნთა-ორთ

სახლის იწით რომ იცხოვრონ ცოტა ხანი ერთონ რა დაშავდება? ვერ
გაძლებენ უთქვენოდ? ახდავე გაიღვანეთ მეთქი ან სახლიდან!

ქეთინი: კარგი, იქნებ ზეად საღამოს...
ელი: ხეად ვი არა, ამწუთასვე. ქეთინ, სხვათი ოჯახის საქმეში არაო-
ღეს გაერთო, იმ მიტრებს თუ რამე შეუშთხვევათ, დიშარს იქნებ ჩვენ
დავედოს შინად და მერე მთელი იმათა სანათესაო გაადავებება.
მტერს აუხირდნენ ეს დამისხეულები!

(ქეთინი ორი უმადობი კაცი გამ-ჩნდება. სადაც მოუახლოვდება).

ქეთინი: სად ვიპოვო სხვა ბინა ამ შუალამისას?

ელი: ნუ შევამათყობი: გააკეთე რასაც გეუბნები! შენ გგონია, გატყუებ?
საერთოდ აღარ შენდობი? მე, რა, საკუთარ ტყავზე ვზრუნავ? თუ გუ-
ლი არა მატვს? ისევ შენთვის ვამბობ, თუ რამეს ვამბობ, სხვა რა
მრჯის?! ზენ კი ისე მოყურებ, თითქოს მტერი ვიყო! თითქოს მე...
(გაბნეუ აკაკუნებენ. ელი სწრაფად ბიატრიადებს თავს კარისკენ. ვე-
ლანი უძრავად დგანან. კაკუნი მეთრდება. ელი სტენის სიღრმისკენ
უთითებს ქეთინს, ჩურჩულით): სახანძრო კიბით აფი, უკანა კარი-
დან გაიყვანე.

(ქეთინი გაშტრებულად უკან ებრუნებს მიხვარა).

პირველი აგენტი: (წინყარდება): საიმიგრაციო სამსახური! გააღეს კარი!
ელი: წადო, წადი ჩქარა. (ქეთინი ცოტა ხანს კიდევ დგას და პირდაღებუ-
ლი შეუცქერის, მერე ყველაფერს ხელება და სახენე შედრწუნება გა-
მოეხატება) რაღას უდგახარ, რას ელოდები?

პირველი აგენტი: გააღეთ კარი!

ელი: (ოთახიდან კანდახის): ვინ არის?

პირველი აგენტი: საიმიგრაციო სამსახური. გააღეთ.

(ელი შეტრიალდება, ბიატრისს მიხედავს, ბიატრისი ჯდება, მერე ელის ქეთინ-
ზე ვადავს: შუგა, სიხიანისგან აცხკალეზღლი და ავრემლებული ქეთინი
სიბიჭულ თაბში შეტბის.

კაკუნი მეთრდება).

ელი: კარგი, დაწყნარდი, დაწყნარდი. (მიდის და კარს აღებს. შემოდის
ოფიცერი). რა იყო, რა ამბავია?

პირველი ოფიცერი: სად არიან?

(შეობტ ადვიტობი შეტბითვრდება, ოთახს მოათვალიერებს, მერე სიშინაობ-
ყლოში შედის).

ვდი: ვინ? ვინ გინდათ?

პირველი ოფიცერი: კარგი ახლა, გველოჯა, ააღ არიან-მეთქი? (ჩქარი ნაბიჯით მიდის საძინებელი ოთახისკენ).

ვდი: ვინ? ჩვენი სხვა არავინაა. (ზიატროსს გარედავს, ზიატროსი თავის აბაჯანს უკვებ ამოღებრა გაშინავეშედა, გააფთრებელი ედიცონისკენ დააღერებს თავს). აა იყო, შენ რაღა ეცდებარათა?

(პირველი ოფიცერი საძინებელი ოთახიდან დაბრუნდას ოთახისკენ)

პირველი ოფიცერი: დომინიკ!

(სამხარებადღეა მკობრე ოფიცერი გამოდის)

მკობრე ოფიცერი: შეიძლება სხვა შინაა.

პირველი ოფიცერი: კიდევ ორი სართულია. მე სადარბაზოდან ავად, შენ სახანძრო კიბეს აყვავი. უკანა კარი თუ ჩაკეტილია, გაავიღებ. ყურადღებით იყავი.

მკობრე ოფიცერი: კარგი, ჩანდი. (პირველი ოფიცერი ბინიდან გადის და კიბეზე არბის) ეს სახედი ოთხას ორმოცდაერთი ნომერია, არა?

ვდი: კი.

(მკობრე ოფიცერი ისევ სამხარებელში ბრუნდება).

(ვდი ზიატროსისკენ შეტრიალდება, ზიატროსი თავის აბაჯანს აბრუნებს. სახეში შესიქერის ცოტა არ აფას დაფრთხილ შეშინებულ ვდის).

ზიატროსი, (თავითონაც შიშისგან დასუსტებული): ო, ღმერთო ჩემო, ედი...
ვდი: რა იყო, რა მოგვიდა?

ზიატროსი, (სახეზე აიფარებს ხელებს): ო, ღმერთო ჩემო, ღმერთო!

ვდი: რა, მე მამრადებ რამის?

ზიატროსი, (თავის ეჭვებში ააბოლოოდ დარწმუნებული, ედისკენ შეტრიალდება და იმის ნაცვად რომ გაიქცეს, რამდენიმე ნაბიჯსაც გადადგაშს ირსკენ): ღმერთო ჩემო, რა ბენი ეს, ედი?

(ედის ყურადღება კაბისკენაა მიპყრობილი, კიბეზე პირველი ოფიცერი და მარჯო ჩამოდიან. მათ უკან რთლილგო, ქეთრინი და ობა უცნობი ემიგრანტი მთავრება ყველაზე ბოლოს მკობრე ოფიცერი ჩოდის. ზიატროსი კართან მიიბრუნს).

ქეთრინი, (დანარჩენებს გადაუსწრებს, პირველი ოფიცერს გადაუდგება შინ): რა გინდათ ამ ხანისგან? ვის რას უშავებენ, მუშაობენ, სხვა რომ არაფერი? მღვწურები არიან, პორტის მუშები.

ზიატროსი, (პირველი ოფიცერს): რას ებნით, ზატონო, ვის რას უშავებენ? **ქეთრინი,** (როდოღოოსკენ იშვეტს ხედს): ემიგრანტები არ არიან, აი ეს, ფიდადედფიამია დაბადებულ.

პირველი ოფიცერი: ვაგვარტარუთ თუ შეიძლება.

ქეთრინი: და საერთოდ, რა უყვება ვაქეთა ააე შეიჭრათ სხვის სახეში და...
პირველი ოფიცერი: კარგი, დაწყნარდით. (იოდოღოა): რომელ ქუჩაზე დაიბადე ფიდადედფიამი?

ქეთრინი: რაკორ თუ, რომელ ქუჩაზე დაიბადა? თქვენ ცვათ, რომელ ქუჩაზე დაიბადეთ?

პირველი აგენტი: რა თქნა უნდა, ოთხი კვარტალის იქით, იუნონ სთრიკის ას თქამეტი ნონერში. წავედით, ბიჭებო.

ქეთრინი, (როდოღოოს გადაეფარება): არა ვაქეთა უყვება! გაუთრიდა აქედან!

პირველი ოფიცერი: მისმინე, გოგონა, თუ მართლა არაფერი დაუშავებია ამ ხანს, ხვადე დაირუნდებიან უკან. აი, თუ უნებართვოდ ჩამოვიდნენ, მაშინ მოუწევთ თავიანთ სამშობლოში გამგზავრება. თუ გინდათ, ადეოკატი იქირავეთ, ოდონე წინასწარ ვაფრთხილებთ, ტყუილად დახარჯავთ ფულა. ჩასვი მანქანაში, დომ. (დაკავებულებს): ცოცხლად, ცოცხლად, არ ვაქეთს ანდენი ფრო.

(ვდი დაბრუნდა ადგილიდან, მსალოდ მარჯო ათრევს ვდის)

ზიატროსი, (კარებში დგას): თუ ღმერთი გწამთ, ნოთხართ, ვის რას უშავებენ, რა გინდათ ამ ხანისგან? შიმშილით დახოცონ შაინქლამინი? რა გინდათ? მარჯო! (უცებ მარჯო სხედს გამოიყოფა, ოთახში შევარდება და ედის პირისპირ აღმოჩნდება. ზიატროსი და პირველი ოფიცერი სწოხედ ამ ფროს მასვეფიციბიან, რთცა მარჯო ედის სახეში შეაფურთხებია).

(ქეთრინი სადარბაზოში თარჩენილ როდოღოოს ჩაებტება. ედი ღრიალით ეყვამ მარჯოს).

ვდი: ო, მე შენი დედა...
(პირველი ოფიცერი მამინვე შეუბი ჩაებრდება, ედის ვერულე გათრევს. პირგამესებული მარჯო გაუნმარებლად დგას).

პირველი ოფიცერი, (ედის აკავებს): ველოა!
ვდი, (ისევ მარჯოსკენ იწეებს): მოგვადე შე ნაბიჭკარო, ყვეს გამოგჭირი!

პირველი ოფიცერი: ე, მორჩი-მეთქი! (მთელი ძალით შეანჯღღრევს ედი):

შენ დაუტოვე, გარეთ წვიმი არ გამოადგება! დაანერე თავი: გესმის რას ვეუბნები? ფეხი არ ვამოადგა ამ ოთახიდან.

წელთი სარტყელზე ჩამოვარდნა. მერე პირველი თერაპიული შეხებია. მარჯოს მკლავი ჩაეკლავს ხელს და ეროვნული ვახუშტი ეთის ეჭვით. ის და მარჯოს უკან ოთახიდან გადის. როცა უკან მარჯოს აყვამტყვამს.

ედი: არ დაგივიწყებ ანას, მარკო. გესმის? არ დაგივიწყებ!

მარჯოს ოფიცერი და ნაიკო კინზე ჩადის. გუბანი უკვე ხელს მოუჭრია თავი. სადარბაზო შესასვლელთან დევიო, მარჯოს უკაბი ღიპარი და სხვა შეზომილები დგანან.

უკაბი ღიპარი შეახსენს კაცია, ზორბა, ღონიერი: თუ უკაბს უბნობდება და ოცნაობდათ ერთნა ობივას. მისი ფაშვიშებელი ცოლიც ხელზე კოცნის ქმრის ნათესაეებს. ეთი ეყაროლათ გამოთარდება საუბარბაზოთა. ისევე მარჯოს ღანძლივით. ბიჭრისი მის დაწყინარებას ებოლოებს.

ედი: მადლობის მაგაფინია? ჩენი საკუთარი საბანი რომ დაგახურე, იმიტომ? იცოდე, ბოღნი უნდა მომიხადო, მარკო! მარკო!

პირველი ოფიცერი: (მარჯოს გვერდითა დგას): გამოატარებთ ეს ხაღები. მიღით მიტეხო, მანქანაში ჩასხედით; ავერ დგას, კუთხეში.

(როდოდღოს ღიპის ხელში ატატებელი მიიყვას აქვთანებელი ქვარისი, მარჯოს ხელზე მოუყვება ქვარს).

ქვარისი: ფიდადღფიამია დაბადებული! რა გინდათ ამისგან?

პირველი ოფიცერი: ვაგადეთ, ქადიშვიდო, ნუ ვეიშლით ჩეღს...

მეორე ოფიცერი უკვე ვახუშია ორს უცნობი. მარჯოს დროს იხელთებს, ხანამ პირველი აფენტი ქვარისს ელაპარაკება, დაუბატება და ვახუშთ ვაიშვარს ზეღს).

მარკო: აი, ეს არის! მე ამ კაცს ვღებ ბრადს!

(ღიპი ზიპარისს ვეგრდზე მოაფლებს და ისევე ნარკ-სკენ ვაქარდება).

პირველი ოფიცერი: (მარჯოს ხელში შეხობნვევს და სწორად ვაყაღს ნარკ-ცხრივ): წამო, გეყოფა, წავიყვით!

მარკო: (თავის დახსნას ცდილობს და ისევე ვეიკენ იმვერა ხელს): ეს არის! ამან დახოცა ჩემი შეიღები! ამან მოპარა მემ შეიღებს დუკმა ბუნი.

(მარჯოს ვახუშთ. საბოთს წინ შეჭვფფული ხელი ვღის მიუბრუნდება).

ედი: (ღიპარის და იმის ცოლს): გიჟო! საბანი გადავიძრე და შევას დავაფარე. ეტქესი თვე დუოსდ მშასავით ვინახავდი.

(ღიპარი ცოლს ხელს ვაოხვევს, ეთის ზეღს შეაქვევს და მარჯოს ხელს).

ედი: ღიპარი! (უკან მისდევს მინაზად ცოლ-ქმარს). თუ დმერთი ვწამს, ღიპარი! შევიფარე, შევავადე, დუკმა ვაწუყავი...

ღიპარი და მისი ცოლი უკანმოუხედავად ვადის. ედი შეხობრბდება დუკის და მისს მარჯობებს.

ედი: დუოს!

(დუოსს წესებრად არც შეხედავს ზეღს შეტრიალდება და ნაიკოს ერთად მარჯოს ვადა. სადარბაზოს წინ ზიპარიათა ვადას. ბრეადება ქვარისა, მანტიოლევო, თუ-ვაიშვრბული. ვდი ისევე დუოსის და მისს მარჯობებს).

ედი: მოუწყვეს სიტყვის უკან წალღმა. თუ არადა, მოვკვდავ! გესმით? მოვკვდავ! დორივით გამოჭჭრი ვედს! (ყვიროლით ვაუდევნება დუოსს და მარჯოს).

(მარჯოს ხელს ცოტა მნიშვნელობა შეტე უკვი წინაწილი ვატემბობს საბანი ინთება. მარჯოს სკამზე ზის; ადფიცერი, ქვარისი და როდოდღო ვუხზე ვდგანან).

ადფიცერი: გედოდები, მარკო, რას იტყვი?

როდოდღო: მარჯოს თავის დღეში არავისთვის ანაფერი ვაუშავებია.

ადფიცერი: მე შემიძლია თაუდებით გამოვამეგბინო თქვენნი თავი, სასამარბლომდე. მაგრან, არ გამოვამეგბინებ, გესმით? ანამ სიტყვას არ მომცემ. შენ პატიოსანი კაცი ხარ, მარკო. შენ სიტყვას ვენდობი. ამა, რას იტყვი?

მარკო: ჩემ ქვეყანაში, ის უკვე მკვდარი იქნებოდა. ამდენანს ვერ იცოცხლებდა.

ადფიცერი: ვასავებია. როდოდღო — წენ წამოშევივი.

როდოდღო: არა! ვთხოვთ, მატონი ადფიცერი. მარკო — მივედ სიტყვა ამ პატროსან ვაბიანს, ვენწეწები? უშენოდ ბოი არ ვადეიწვრ ვუბარსა? შენ აქ იჯდე და მე ცოლი შევიერთო? მითუმიტეს, არც აპირებ ანაფერს. ხომ მარბადია? არ ამირებ!

(მარკო ხმის არ იღებს).

ქვარისი: (მარჯოს გვერდით ჩაცუცქდება): მარკო, არ გუამის? რამე ცუდი თუ გიღებს გულში, თაუდებად ვენავერ დავოდებმა. ვუანდაბას ეღის.

თავი! ახი წიგნი რომ იყოფიდა, ხმას ადარავინ ვსაცემს. ყველა იყოს, სახეში რომ შეაფურთხე. საკვირისი არ არის? მე შეგი მათეა — მე ვთხოვ, დავსწარი ჩვენ ჯვარისწერას, ცოდ-წყოდის პატრონი ხარ, სასამართლომდე შეგაძლია იმუშაო კიდევ, აქ უაროდ ვდომას...

მარკო, (ადგიურის): ესე იგი, ვაიწყინს ანაფითარი შანდი არა მატებს?

ადგიური, (მარკოსკენ მიღის, სკამის უკან დაუდგება): არა, მარკო. შენ დაბრუნება მოგწყევს. სასამართლო მიმოდო ფორმადობაა, მეტი არაფერი.

მარკო: ესა? ამათ ხომ აქვს შანდი?

ადგიური: ქეთრინს თუ შეერთავს, უკვე შეეძლება განცხადების შეტანა მოკავალქობის უფლებით მისაღებად. კანონი ამათ არ კრძალავს, თუ ვი ცოდი ანერკაშია დაბადებული.

მარკო, (როდოდღოს შეკვლის): ძალიან კარგი... რაღაც მინე მოკახტრხეთ. (ხედავს ადვებს მხამარე როდოდღოს და იხივს ხედზე ხედავს უბერს).

როდოდღო: მარკო, მიეცი სიტყვა.

მარკო, (ხედს აიღებს): რა სიტყვა მივცე? აუთორიტატი მშვენიურად იყოს უსიძვისობა ამგვარი პირობის დადგმა.

ადგიური: პირობის დადგმა, ვაქს არ მოვკვდეთ, უსიძვისობა არ არის.

მარკო, (ადგიურის უხუტრება): არა?

ადგიური: არა.

მარკო, (თავს ვადააქნებს, ეს მისთვის სრულიად მოულოდნელი არის): ამა, იმისთანა ვაცს რა უნდა უქნა?

ადგიური: არაფერი. რაკი კანონს არ არღვევს, იტოვებოდა...

მარკო, (ადვებს, ადგიურის მიაშტერდება დიქტონ): კანონს არ არღვევს? ყველა კანონი წიგნში არ წერია.

ადგიური: სწორედ წიგნში წერია. სხვა კანონი არ არსებობს.

მარკო, (კიდევ უფრო ერევა შრახი): ჩემი ამა დაამცირა, ჩემი სისხლი და სონი. ჩემი შვილები გაძარცვა, ნაოუღარი წყაღში ჩამიყარა. თქვენ რომ არ იყავით, რა ვაპოყობარე აქ რომ ჩამოვსულიყავი!

ადგიური: ვიცი, მარკო.

მარკო: ეს ამათ კანონი არ სჯის? ასეთია თქვენი სამართალი?

ადგიური: არ არის ასეთი კანონი.

მარკო, (თავს ვადააქნებს, ჯდება): არაფერი არ მესმის ამ ქვეყნისა.

ადგიური: მოკვდი, რა პატრის მატრე? სუთი-უქუთი კვირა კიდევ ვერა, კინდა იმუშავე, გინდა აქ იყავი.

მარკო, (თვალებს დამდა ხრის, თითქოს რცხენია): ვარკო.

ადგიური: ხედავს არ ახლებს. ესაა შირიშა.

(მოდის ბაუზი).

მარკო: მოდიში მაინც უნდა მომისადოს...

(მარკო დაბრუნებას თვალაპირვებს, სკამზე მარკო იჯობა. ადგიური ხედავს ხელს მოკვებს).

ადგიური: ეს ღმერთის ხელი არ არის, მარკო. გესმის? მარტო ღმერთი სჯის სამართლიანად.

მარკო: კარგი.

ადგიური, (თავს აქნებს, მოდომდე დარწმუნებული ვერ არის): ესე იგი, შეკთანხმდეთ! ქეთრინ, როდოდღო, მარკო, ამა, წაივით.

(ცოცხალი როდოდღოს ეს მარკოს კავებს, მეტი ადგიურისაც ენახება ხედზე).

ქეთრინი: მე მიატრინის გაუუვდი და ევედაიაში შეგხვდებით. (მწრად ვადის).

(მარკო ხედავს ხედზე როდოდღო ამა ვადააქნევა. მარკო ზურგზე ფოთლებს ახედავს. მარკო როდოდღო ქეთრინ მიყვები ვადააქნევა. მარკო და ადგიური მიმისაბი ღვანას).

ადგიური: მარტო ღმერთი სჯის, მარკო.

(მარკო შეტრიალებს და ვადის. ადგიურიც უკან მოხვება. იგი მიმოდის. თითქოს რაღაც სხეულში მსაღვლებს ჩინაწილე იყოს. შექა ნელ-ნელა ავლებოდას).

მეტი უღია ბინა ნაოუება. ელი მარკოა, სავალდნი ზინ სან წინ ვადააქნევა. სან უკან მოკვდა-მოკვდა ბიჭებში. ვაქნა საბრძენელი რათადან მიატრინის ვა-მოკვდა. სავალდნი ვადა აქვდა და შლამა ბურავს).

ბიატრინი, (უღისკენ მიღის შიშით): ერთ საათში დავბრუნდები, ელი, კარგი?

ელი, (ჩემად, თითქმის გაუბებრად, არაჭათგანმოსცილი ვაცივით): მე რა, საკუთარ თავს ვედაპარაკებობი?

ბიატრინი: ელი, თუ ვიყვარდი... ქორწილია ბოლოს და ბოლოს.

ელი: ვერ ვიცი, რა გინდა? თუ იმ ქორწილში წახვდა, უკან ველარ დაბრუნდები, მიატრინ.

ბიატრინი: რატომ? რა გინდა? გამაგებინე...

ელი: რა შინა და, ბატონისკენა მინდა, პირველად გესმის? ბატონისკენა მისთვის ვადააქნევა.

(საბრძენელი რათადან ქეთრინი შემოდის).

ქეთრინი: თქვენა ფორმულა უკვე მსჯელობს არ ვადააქნის, მიატრინს. 20. დარბაჯარები.

ბიატრისი: ედო, გოგო ჯვარს იწვივს, თაღისთანა არავინ უნდა ყავდეს გვერ-
დით? ჩემი დის მსოფნას მაინც ეცო პატივი, მე თუ მიუღივარ, იმის
გულმთვინს მიუღივარ.

ედო, (თითქოს გულზე მოხვედმა): მისმინე, ბიატრის, მე და შენ უკვე
მასული ძველა ვაპათობთ, ათასჯერ ვითხარი და იტყევი გიმეორებ —
ან მოკვ ან ვაფი აქ და მოდიშს მოხიხდის, ან არადა ამ საჩიღიდან
კაციშვიდი არ ვაადგამს ფეხს ეკლესიაში. ჩემი თაფს თუ ისინი გი-
ჩვენია, მაშინ კი ბატილო, ოღონდ უკან აღარ დაბრუნდე. მოკლდე,
ან მე და ან ისინი. თვითონ გადაწყვიტე.

ქეთრინი, (მოულოდნელად) არა, მაინც ვინ გვინდა შენი თავი?

ბიატრისი: სსსსსს!

ქეთრინი: შენ უკვე აღარავითარი უფლება აღარა გაქვს ვინმეს რამე აუკ-
რძალო! აღარავითარი! სიკვდილამდე ველარაზის ფერაფერს უბრძანებ!

ბიატრისი: გარემო, ქეთო! (თავისკენ ბიატრინადებს ქეთრინს ძაღლი).

ქეთრინი: შენ ჩემთან ერთად წამოხვად, ბიატრის!

ბიატრისი: არ შემიძლია, ქეთო, არ შემიძლია...

ქეთრინი: ამას როგორ უსმენ? ამ ყორთხას!

ბიატრისი, (მთელი ძალით შეაბჯღრევს ქეთრინს) არ თქვა, მეორედ არ
თქვა!.

ქეთრინი, (ბიატრისს დაუსხდევია) რამ შეგაშინა? ვინთხაა, ამა რა! ნა-
გავშია მაგის ადგილი.

ბიატრისი: გაჩუმიდი!

ქეთრინი, (ქვეთინით): მძინარეს კბენს! გამოძვრება ბოღმე სოროდან,
როცა ჯვარავინ ხედავს და ბატილსან ხაღს წამდავს. ნაგვის ყუთშია
მაგის ადგილი.

(ედო სალა ედო და მე ახე გაგლყვს ქეთრინს).

ბიატრისი: არა, ედო! უკი! (ქეთრინს); მაშინ ჩვენი ადგილიც ნაგვის ყუთ-
ში ყოფილა. შენიც, ჩემიც, ყველასი. ნუ ამოშო მაგას... რაც მოხდა,
ყველას შინაა. არ დაგაგონიხვდეს, ქეთრინ. (ქეთრინისკენ გადარჯავის
ნაბიჯს). ახლა კი წადი, წადი, ღმერთმა დაგვაროს. ღმერთმა დადო-
ლოს შენი შეიღება.

(შეხიჯებს როდოლფს).

როდოლფი: ედო!

ედო: ვინ მოგვცა ამ თჯაბში შეშოსვდის უფლება? გაუთარე აქედან!

როდოლფი: მარტო მოგის, ედო. (პაუზა. შემჩნუნებულნი ბიატრისი პირზე
906

ხედს აიფარება). გესმის? ჯერ ეკლესიაშია, დოცუდობს. (პაუზა, ბო-
ლოდლო ქეთრინს უბრძანებდა). ქეთრინ, მე მგონი ჩვენი წასვლის
დროა, წადი.

ქეთრინი: ედო, შენც წადი საიმიც, გთხოვ!

ბიატრისი, (ჩუმად): ედო, მართლა წადილთ სადმე. მე და შენ. მა? (უკი
ფეხს არ იყვდის). ნუ დახედეში აქ. მოიდა, პოჯაკს მოვიტან.

ედო: წადილთ? სად უნდა წადიდე ჩემი სახლიდან?

ბიატრისი, (ფერიან): ანა რა გინდა? შენ თუთაონაც ხომ იცი, ია კაკო
ახლა ვაგაგაშულო, ვაეცადე! არ რა გაქვს მარკოსთან გასაყოფი? შენ
ხომ მარკო ყოფილთვის მოგწონდა!

ედო: მე რა გაქვს მარკოსთან გასაყოფი? მთელი უბნის გასაგონად ვირთხა
ვინ დამიძახა? ვინ მითხრა, ჩემი შვილების გვედერი ხარო? შენ რა,
იქ არ იჯახე? არ გესმოდა?

როდოლფი, (სრულიად მოულოდნელად ედოსკენ გადავგამს რამდენიმე ნა-
ბიჯს): ჩემი შინაა, ედო. ყველაფერი. პატივმაღ მიცნა გთხოვო. არ
ვიყავი მარკო. შენთვის უნდა მეთხოვა ნებართვა. ხედავს გოცონი,
ედო. (მართლა ამბობს ხელზე აქოცოს, მაგრამ ედო სასწრაფოდ უკან
წადილთა ხედს).

ბიატრისი: ედო, ბოდიშს ვისდის!

როდოლფი: ჩემი გულითვის ატყდა მთელი ეს დავიღარაბა. მაგრამ, შენც
მომაყენე შეურაცხყოფა. ღმერთმა იცის, რატიო ქენი ეს, შეიძლება,
უნებურადაც მოგივიდა...

ბიატრისი: მოუსმინე, ედო! მოუსმინე, რას ვეუბნება.

როდოლფი: მე მგონი, მარკოს თუ ვეღვიტ შეგრიგდით, აღარაფერი ვააქვს
ერთმანეთში საჩუბარო, მაშინ აღარც მარკო...

ედო: მოკვ, უნდა მეც მომიხამინე...

ქეთრინი: ედო, აცადე!

ბიატრისი: რა გინდა, ედო? გამაგებინე! მეტი რა გინდა?

ედო: ჩემი სახედის აღგენა! ოღონდ, ამას არ გაუტეხია ჩემთვის სახელი.
ეს ვინაველია. აი, მარკოს კი ნამდვილად მოუხსოვებია პასუხი. (რო-
დოლფს): წადი, გაიქეცი და უთხარი, ან საჯაროდ მიშობდების წი-
ნაში მომიხედის ბოდიშს, ან არადა სხვანაირად ვილაპარაკებთ! (ქა-
მარს ისწორებს შარვალზე). თუქვა, ჯობია მეც წამოვიდე, თუთაონ
ვეტყვი რაც სათქმელია.

ბიატრისი: ედო, მოიდა...

ედო: სავანობსად ვისმინეთ! მეყო! წადო, წადი!

ბიატრისი: მარტო სისადა ვწყვიტო? სისხდის ვარდა არაფრის ვაგონება
არ გინდათ? ხედზე ვაყოცა!

ედო: ამან რაც არ უნდა ვააქეთოს, მინიშენელომა არა აქვს! (როდოლფს):
წამოდი-მეთქო!

ზიატრისი, (წინ გადაუდგემა, ოთახიდან აბ უშეგება): ამა, რასა აქვს მინ-
შენელობა? ვის შეუძლია ეთილი სახელი დაგინტონოს, ედი? მომის-
ნინე, მე შენ მოყვარხარ, მართლა გეუბნები, მოყვარხარ! მარკომაყ
რომ გაყოცოს ხეღზე, საჯაროდ, მუხღებზეც რომ იხობოს შენს წინ,
ნაგეთ რა დავიბრუნდება? შენ თვითონაც ხომ არ გინდა ევ!

ედი: თავი გამანებე!

ზიატრისი: შენ სუფ სხვა რამე გინდა, ედი, და იმ სხვას ვერასოდეს ვერ
მიიღებ.

ქეთრინი, (შეძარწუნებული): ბი!

ედი, (საფარდაცემული, შეძარწუნებული, ხეღებმომუშტული): ზიატრის!

(ქრმაში მარკო გამოჩნდება. სახლისენ მოდის).

ზიატრისი, (ტრენდი წასკდება, უკონის): აიმაროდ სიხდზე უარესი ნამ-
დვიდად არ არის, ედი! მეც სიმათღვა გეუბნები — მიდი და საბუღა-
მოღ გამოუმშვიდობე ამ გოგოს.

ედი, (ღრიალებს, თითქოს საშინელი ტკივილით გამწარებული): ესე იგი,
შენც მაგას ფიქრობ... ჩემზე ფიქრობ მაგას? (საფეთქებზე იჭერს
მთელი ძალით მუშტებს, თითქოს თავი უაკდება).

მარკო, (ქუჩიდან იძაბის): ედი კარბონე!

(ედი ტყვიანაკრავითა შეტრიალდება: წამით ყველა დახატული ხვას. ქრ-
ში ხალხი გამოჩნდება).

ედი, (თითქოს გამოწევა მიიღოს): ხო, მარკო! ედი კარბონე ვარ! ედი
კარბონე. ედი კარბონე. (სახლიდან გამოდის. როლოდგო უდავასწრებს
და მარკოსთან მიიბრუნს).

როლოდგო: არა, მარკო, ვესაყწეობ ედი, გთხოვ, შევიღების პატრონია!
ოჯახი დაინგრევა!

ზიატრისი: შემოდი წინ! ედი, შემოდი შეთქი წინ!

ედი, (უფრო ქრმაში შეგროვიდ ხადებს. მიმართავს): იქნებ მოვიშინ მ-
სახდედად მოვიდა? აა, მარკო? იქნებ იმ სიტყვების უკან წადება
გინდა, მგზობლების თანდასწრებით რომ მეძანე? (თავს იღიზიანებს,
თითქოს ვერ ამჩნევს, როგორ ჩაიციინებს ხოდმე. აქა-იქ ხაჭონი ეი-
ლატ, და თვადებრასიხდინებუდი, ავისმომასწავლებლად ატყავს უნებს
თითის სახსრება): იცის, კარჯად რომ არ მოიქცა! არ მოიქცა სწო-
ნად, კაფი თავისი მერქვეშ რომ შეგოფარებს, ასე არ უნდა მოეძღე.
ჩემი პერანგი ჩაგაცფი ვილაც გადამოიღებ, დუკმა გაუწყადი, რო-
გორც მიძღიაშია ნათქვამი... ღმერთმა იცის, საიდან ჩამოყვინ
გემს, სტავებს სუდღე გოგოს ხედი, პასპორტისთვის, რალაც საბუთის-

თვის, სიტყვაც არ უთქვამთ ჩემთვის, და წაიყვანეს! ვითონც არა-
ფერი, გონდაც ცრენი მოეპართ თავდიდან. ახლა კი აქეთ მიღებენ
მინდას! (პიბადად მარკოს): მოედ უბანში სათრევედ ვახადე ჰემო სა-
ბედი, მიწბური ძონძივით! მე ჩემი პატროსანი სახელია აღღვენა
მჭირდება, მარკო! (ნედ-ნედა ღვამს რამოღენიზე ნემიჯა, ფრთხილად
მარკოს უახლოვდება): დამიბრუნე ჩენი სახელი და წაყიდეთ მერე ებ-
თად ქორწილში!

ზიატრისი და ქეთრინი, (ვეღრებით): ედი! ედი, არ გინდა! ედი!

ედი: არა, მარკომ იცის ავის და კარვის ვარჩევა. უთხარი ზადეს, მარკო,
უთხარი ვინცა ხარ — მატყუარა! (ედი ხედებს შემართავს საჩხუმ-
რად, მარკოც ათვევ იქცევა): მოდი, მოდი შე ცრუბენტიედა, შენ მაინც
ხომ იცო, რაც ჩაიღინე. (ხედს მოუქნევს მარკოს, ზადესი ერთხად
ამოიღებენ).

(მარკო კისერში ატყვამს ედის).

მარკო: პარულტყო! დამიხოქე, დამხოქე-მელქი!

(ტარცვა მართლა ჩაიბრუნებს ედის. მარკო ფებს შემართავს დასატყველავ,
სეკონ ედი ეკებ გაშლილ ხანას დაძრობს და მარკოც ეთან იხევა. ლუისი ედის
სეკონ წინ გაუაულებს).

ედი: ედი, თუ ღმერთი გწამს...

(ედი დანს მოვებებს და შესანებული ლუისიც უკან გამოტყება).

ედი: შენ ტყუილი თქვი, მარკო, ციდი დამწამე! ხოდა, ახლა შენი პირით
თქვი, აღიარე, მიდი, აღიარე, ნუ გრცხვენია!

მარკო: პირუტყვიოოო!

(ედი დანს მოვებებს. მარკო მუღავს დაძვრს, დანს შეატრიალებს და პოლი
ქალი მაწინება: გოლები, ლუისი და მარკო მისცვილდებინ, აშველებენ ედი, რომელ-
საც ჩერაც ხედში უპირავს დაბა, მებლზე ეცემა მარკოს წინ).

ქეთრინი: ედი, შენთვის ცუდი არასოდეს მდომებია, ედი..

ედი: მაშინ რატომ... ოოო, ბი!

ზიატრისი: ხო, ხო, აქა ვარ!

ედი: ჩემო ბი!

(ხედნი ჩაყვლება ეოლა და ზიატრისიც. მთელი ტანით გადაემხობა სემოლან.

აღფიერო, რომელიც ხალხში დგამ, მიყურებელთა დარბაზისკენ შემობრუნდება. სი-
სათლვე ქრება. მთლიანი აღფიერის გეგმა ერთი სხივი, მის ზღვრესკენ. სიბნელეში,
მავე ისეთი ხალხის ერთ დროცვას და ქაღვლებს მოაქვსინ სმებო.

აღფიერი: ახლა, თვლიც წყარი, ყოველგვარ დავას უსინსდლოდ უწყვეტთ
ზოღმე და მე ეს გაცილებით უფრო მეტად ძომწონს. თლონდ, სინარ-
თღი სანარღლია და თუმიცა ვიცი, რამდენად მტყუარნი იყო, რა უანრო
იყო მისი სიკვდილი, მანც მთელი ტანით ვცანცახებ, რადგან ვალი-
არენ, რომ მისი ხსოენიდან რაღაც მახინჯად უმწიკვედო მეძახის —
რაღაც განსაკუთრებულად კარგი კი არა, უმრადოდ, თაეად მისი გან-
საკუთრებულობა — მან ზომ თავს უფდება მისცა საჯაროდ გამომ-
ვდებუდიყო თავფენიანად და სწორედ ამის გამო, გაცილებით უფრო
მეტად მეგჯარემა ყოფედთვის, ვიდრე ჯვედა სწვა რემი მგნმზონიანე
კლიტტი. და მანც, უკუთესთა როცა დავა უსასხლოდ წყდება, უკ-
თესი ურდა იყო:ს! და მეც — ვალიარემ — გარკვეული... გაჩკვეული
შეშფოთებისთ ვეღვეობ ეღონ.

ჟ * რ * ჟ *